

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΜΟΥΣΣΑ ΟΝΟΥΡ Οι εγκληματίες στο σκαμνί

Όταν οι αστοι και ο κρατικός μηχανισμός μιλούν για ελευθερία και δικαιοσύνη, όταν μιλούν για ίσα δικαιώματα και ηθικές αρχές, κάθε εργάτης πρέπει να έχει ένα πράμα στο νου του: είναι ψεύτες, είναι υποκριτές. Αυτοί δεν έχουν ούτε αρχές ούτε αξίες. Τις υποστηρίζουν μόνο όταν τους βολεύει.

Έχουν περάσει 17 μέρες από την παράδοση του σύντροφου Μουσσα Ονούρ στο καθεστώς του Ντεκτας. Όλη η Κύπρος ξέρει πως η αστυνομία έδρασε παράνομα και αντισυνταγματικά. Στον καθημερινό τύπο γίνονται συνεχείς αναφορές πάνω στο θέμα: από επιστολές απλών πολιτών μέχρι πρωτοσέλιδα κύρια άρθρα. Η Α.Π. όργωσε την Κύπρο με ανακοινώσεις που διάνεμε χέρι με χέρι.

Κι όμως για την κυπριακή κυβέρνηση δεν κουνήθηκε φύλλο! Η αστυνομία βουβάρθηκε, η γενική εισαγγελία απλώς παρακολούθησε. Καμμία σύλληψη, καμμία κατηγορία, καμμία έρευνα. Απλά γιατί δεν πρόκειται για ορισμένους απομονωμένους ενόχους: πρόκειται για ολόκληρο μηχανισμό στον οποίο όσοι δεν είναι υπεύθυνοι είναι συνυπεύθυνοι.

Έγκλημα

Η σύλληψη του Μουσσα Ονούρ αποτελεί ένα διπλό έγκλημα. Έγκλημα ενάντια στα ανθρώπινα δικαιώματα — γιατί η αστυνομία τον συνέλαβε παράνομα δίχως ένταλμα και δίχως κατηγορία, παράνομα δεν του επέτρεψε να επικοινωνήσει με το δικηγόρο του, και αντισυνταγματικά τον παράδωσε στον Ντεκτας. Από πολιτική σκοπιά αποτελεί ένα ακόμα μεγαλύτερο έγκλημα — στερεί από το Κυπριακό εργατικό κίνημα ένα αγωνιστή και τον εξουδετερώνει στέλνοντας τον στις φυλακές του Ντεκτας, κτυπά πιασάπια τον αγώνα για αποκατάσταση της εμπιστοσύνης ανάμεσα στους Ε/Κ και Τ/Κ.

«Η αστυνομία υπάρχει για να προστατεύει τις ελευθερίες του πολίτη!» Όπως του Μουσσα που ζούσε για 7 χρόνια στο Νότο και ήταν κάτοχος Κυπριακού Διαβατηρίου; Όχι — η αστυνομία υπάρχει για να καταπιέζει όσους αγωνίζονται για μια καλύτερη κοινωνία, ενάντια στον καπιταλισμό και τον εθνικισμό. Όπως αγωνιζόταν ο Μουσσα: ενάντια στον καπιταλισμό και την εκμετάλλευση, ενάντια στην απάνθρωπη καταπίεση των Τ/Κ που ζουν στο Νότο, για το Κοινό Μέτωπο Ε/Κ — Ε/Κ εργαζομένων, για τη συνεργασία των αριστερών κομμάτων με στόχο την κατάληψη της εξουσίας, για μια Κύπρο ελεύθερη και σοσιαλιστική.

Η Κυπριακή κυβέρνηση «σκίζεται» στον Ο.Η.Ε. και άλλου για τα ανθρώπινα δικαιώματα και την ελευθερία. Φωνάζει για ηθικές αρχές και απαραβίαστες αξίες, κατηγορεί την Τουρκία ότι εφαρμόζει το νόμο της ζούγκλας, διαμαρτύρεται ότι επικρατεί το δίκαιο του δυνατού σε βάρος του μικρού και

του αδύνατου. Πραγματικά: στην «ελεύθερη» Κύπρο, για τους μικρούς και τους αδύνατους όπως είναι οι Τ/Κ δεν υπάρχουν ελευθερίες, ούτε ανθρώπινα δικαιώματα, ούτε αρχές ούτε αξίες — Υπάρχει μόνο ο νόμος της ζούγκλας.

Μετά, αυτοί οι υποκριτές έχουν το θράσος και την αναιδία να καλούν τους Τ/Κ να αγωνιστούν μαζί τους για το διώξιμο των Τουρκικών στρατευμάτων.

Η Γεν. Εισαγγελία

Στα ερωτήματα του δικηγόρου του Μουσσα, συν. Πατρίκιου Παύλου, η απάντηση της γενικής εισαγγελίας (Κας Σ. Σουλιώτη) ήταν σαφής: Πραγματικά ο Μουσσα είχε δοθεί στο Ντεκτας, δίχως να υπάρχει ένταλμα σύλληψης και δίχως η γενική εισαγγελία να έχει ιδέα. Δεν λέει όμως ότι ο Μουσσα συνελήφθη — γιατί μετά θα ήταν αναγκασμένη να κάνει έρευνα για να βρεθούν οι ενόχοι. Λέει ότι ο Μουσσα παραδόθηκε στην Ουνφικυλ για να μεταφερθεί στους γονείς του στην Αμμόχωστο! Αφήνεται να νοηθεί ότι ο Μουσσα μπορεί να ήθελε να μεταφερθεί στο Βορρά. Προσθέτει ότι η αστυνομία είχε πληροφορίες ότι η δράση του Μουσσα έβλαπτε την ασφάλεια του κράτους.

Ο δικηγόρος Π. Παύλου σε ανακοίνωση του στον Τύπο, 22.8.84, εντοπίζει την αντίφαση στην ανακοίνωση της γενικής εισαγγελίας: ένας επικίνδυνος για την ασφάλεια του κράτους δεν στέλνεται στους γονείς του ούτε στον αφέντη του τον Ντεκτας, αλλά δικάζεται και φυλάσσεται.

Υπάρχουν όμως ακόμα δυο

αδύνατα σημεία στην ανακοίνωση της Σ. Σουλιώτη. Υποστηρίζει πως ο Μουσσα παραδόθηκε στην Ουνφικυλ, ενώ την προηγούμενη μέρα η Ουνφικυλ με ανακοίνωση της (σ' απάντηση άρθρου της «Αλήθειας», (21.8.84) δήλωσε πως δεν έχει καμμία σχέση με την αποστολή Τ/Κ στο Βορρά αφήνοντας να νοηθεί πως τέτοιες ανταλλαγές γίνονται μέσα στα πλαίσια αμοιβαίων συμφωνιών ανάμεσα στην Ε/Κ και Τ/Κ αστυνομία. Αυτό υποστήριξε και ο ραδιοσταθμός Μπαύρακ.

Όσον αφορά τον υπαινιγμό ότι μπορεί να ήθελε να πάει μόνος του, αυτό είναι αστείο: ο Μουσσα είχε δραπέτευσει από το στρατό και ήξερε πως αν πήγαινε πίσω θα αντιμετώπιζε στρατοδικείο και άμεση φυλάκιση.

Η Στέλλα Σουλιώτη θα μπορεί να είναι συνεπής με την Δικαιοσύνη την οποία ότι αντιπροσωπεύει. Στο χέρι της είναι να διατάξει έρευνα για εντοπισμό των υπευθύνων και να προσάψει κατηγορίες.

Ο Πατρίκιος Παύλος στην ανακοίνωσή του προκαλεί δημόσια να παρουσιάσουν έστω κι ένα στοιχείο που να δείχνει ότι ο Μουσσα μπορεί να ήταν ανεμειγμένος σε ενέργειες που στρέφονται ενάντια στην ασφάλεια του κράτους. Το μόνο που χρειάζεται να ειπωθεί είναι ότι ακόμα δεν έχουν απαντήσει.

Οι Τ/Κ του Νότου

Μέχρι τις αρχές του 82 ζούσα στο Νότο αρκετές εκατοντάδες Τ/Κ που είχαν δραπέτευσει από το Βορρά. Μαζί μ' αυτούς υπήρχαν και πολλοί τούρκοι και Κούρδοι αριστεροί οι οποίοι δεν άντεχαν την καταπίεση του Τουρκικού στρατού και Χούντας. Αυτό που κύρια έσπρωχνε τους Τ/Κ να έρχονται στο Νότο ήταν οι άσκημες οικονομικές συνθήκες, η ανεργία, ο ημιστρατιωτικός χαρακτήρας του καθεστώτος Ντεκτας και η καταπίεση στο στρατό.

Η ελευθερία που περιμεναν να βρουν στο Νότο, όμως, αποδείχτηκε χίμαιρα. Ήταν αναγκασμένοι να ζουν σε πραγματικά άθλιες συνθήκες κάτω από τη συνεχή καταπίεση της αστυνομίας. Κάποιος Τ/Κ μας έλεγε ότι μετά που ήρθε στο Νότο κι αφού η αστυνομία τον άφησε υποκρίση για να τον ανακρίνει αρκε-

συνέχεια στη σελ. 6

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Η κρίση στη Μέση Ανατολή
- Δώρος Λοΐζου ποιητής επαναστάτης
- Ε.Μ.Ε. - Ε.Χ.Β.
- Φόρος εισοδήματος
- Απάντηση στο Τζίβα
- Τραμπουκισμοί στις πορείες - συλλαλητήρια
- Συνέδριο ΠΟΦΝΕ

Ο σύντροφος Μουσσα ενώ καταθέτει στεφάνι στον τάφο του Καβάζογλου εκ μέρους των Τ/Κ κατοίκων του Νότου τον περασμένο Απρίλη.

«Σημεία Εργασίας» ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ

Η νέα πρωτοβουλία Γκουεγιάρ το μόνο που υπόσχεται είναι να φέρει για μια ακόμα φορά στην επιφάνεια την αδυναμία των αστών να δώσουν οποιαδήποτε λύση στο Κυπριακό πρόβλημα που να εγγυάται την ενότητα των δύο κοινοτήτων και μια ενιαία οικονομία.

Ξανα στο προσκήνιο φέρνει και τις ευθύνες και τα καθήκοντα των αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ. Συγκρουόμενα συμφέροντα

Η πρωτοβουλία του Γκουεγιάρ μπορεί να γίνεται κάτω από την έγκριση των δυο υπερδυνάμεων που η κάθε μια για τους δικούς της λόγους ευνοεί επανεισβολή των συνομιλιών. Βρίσκεται όμως αντιμέτωπη με τα ιδιαίτερα συμφέροντα των δυο αστικών τάξεων της Κύπρου Ε/Κ και Τ/Κ, συμφέροντα τα οποία καθορίζουν τελικά την προσέγγιση τους απέναντι σε κάθε είδους πρωτοβουλία είτε λέγεται «πρωτάσεις» Βαλταχάιμ είτε «δείκτες» Γκουεγιάρ είτε «σημεία εργασίας» ή οτιδήποτε νέο πλασαρι-

στεί στο μέλλον. Αυτά τα συμφέροντα είναι που καθορίζουν τέλος, τέλος και τις δυνατότητες που προσφέρουν οι εκάστοτε συνομιλίες μεταξύ των αστών, όπως και τη διάρκεια τους.

Οι Ε/Κ και Τ/Κ αστοι που συνομιλούν εδώ και μια εικοσαετία στάθηκαν αδύναμοι να βρουν οποιαδήποτε λύση στα προβλήματα και στις συνεχείς προστριβές μεταξύ των δυο κοινοτήτων.

Στάθηκε αδύνατο να αποτρέψουν το πραξικόπημα-εισβολη-διχοτόμηση· εδώ και 10 χρόνια είναι ανίκανοι να βρουν οποιαδήποτε λύση για επανένωση της Κύπρου.

Συνέχεια στη σελ. 2

ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ £1000 ΤΩΡΑ!

Η καμπάνια έχει κοστίσει εκατοντάδες λίρες. Η Αριστερή Πτέρυγα βρίσκεται κάτω από τρομαχτικές οικονομικές πιέσεις. Μόνο με την άμεση ανταπόκριση των φίλων και υποστηρικτών της μπορεί να συνεχίσει τον αγώνα για τη λευτεριά του Μουσσα Ονούρ και τη γενικότερη πάλη της. Καλούμε για όσο μεγαλύτερη οικονομική εισφορά είναι δυνατό. Πέρα από τις ταχτικές εισφορές που παίρνουμε χρειαζόμαστε £1000 επιπλέον μέσα στις επόμενες λίγες μέρες!

Δώστε γενναιόδωρα!

Αναπόφευκτη κατάρρευση

συνέχεια από τη σελ. 1

Έτσι για 24 τώρα χρόνια μας οδηγούν από αδιέξοδο σε αδιέξοδο ρίχνοντας πολλές φορές την εργατική τάξη στη σφαγή. Το ότι η μια πρωτοβουλία μετά την άλλη νικάζονται στον αέρα είτε προτού αρχίσουν συνομιλίες είτε κατά την διάρκειά τους, συμβαίνει όχι απλά και μόνον επειδή υπάρχουν τα κατοχικά στρατεύματα και τα ξένα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα αλλά επειδή έτσι το επιβάλλουν τα συμφέροντα της Τ/Κ αστικής τάξης που συγκροτούνται με αυτά των Ε/Κ αστών.

Οι εθνικιστικές τάσεις που αναπτύχθηκαν και οι συγκρούσεις που ακολούθησαν ήταν δημιούργημα και καρπός του μίσους που έτρεφαν η μια αστική τάξη ενάντια στην άλλη στην προσπάθειά τους να διαφυλάξουν η κάθε μια για τον εαυτό της τα κέρδη από το ξεζούμισμα της εργατικής τάξης.

Στη βάση αυτών των συγκρουόμενων συμφερόντων είναι που στηρίχτηκαν οι ιμπεριαλιστές - εκμεταλλεόμενοι τις εθνικές αντιθέσεις που αναπτύχθηκαν - στην προσπάθειά τους να εξασφαλίσουν κι αυτοί με τη σειρά τους τα δικά τους συμφέροντα.

Ο Ντενκτας και η τάξη που εκπροσωπεί κατάφεραν με το ιμπεριαλισμό της Κύπρου να μαντρώσουν τους Τ/Κ εργαζομένους και απαλλαγμένοι από τον συναγωνισμό του ισχυρότερου Ε/Κ κεφαλαίου να συνεχίζουν ανεξέλεγκτοι πια την εκμετάλλευση της Τ/Κ εργατικής δύναμης.

Γι' αυτούς τους λόγους — που αποτελούν ζήτημα ζωής και θανάτου για τον Ντενκτα και την τάξη του — ποτε δεν θα δεχτούν ενοποίηση της Κύπρου, ποτε δεν θα δεχτούν μια ενιαία οικονομία και ελευθερία διακίνησης κεφαλαίων. Εκτός εάν το Τ/Κ κεφάλαιο αναπληρωθεί και νοιώσει δυνατό να συναγωνιστεί το Ε/Κ κεφάλαιο, πράγμα όμως αδύνατο ιδίως μέσα στις σημερινές συνθήκες βαθειάς κρίσης που περνά ο Παγκόσμιος καπιταλισμός και έχοντας να αντιμετωπίσει το συναγωνισμό του γίγαντα — συγκριτικά — γείτονα της.

Ο Αλη Μπιραντ, δημοσιογράφος της Μιλίετ, σε άρθρο του στις 23/Ιουλίου/84 διαπιστώνει πραγματικότητες που για πρώτη φορά γίνονται απο δημοσιογράφο αστικής εφημερίδας είτε Τουρκόφωνο είτε Ελληνόφωνο.

Γράφει ο Αλη Μπιραντ:

«Αν η σημερινή οικονομική ανισότητα που υπάρχει μεταξύ των δυο κοινοτήτων συνεχισθεί, δεν μπορεί να εξευρευθεί λύση γιατί οι Ε/Κ θα αποτελούν με την οικονομική τους ισχύ μια απειλή.»

«Μια πολιτική λύση βασίζεται στην ελευθερία διακίνησης και την ιδιοκτησία, αλλά αυτό με τη σειρά του εξαρτάται από τη πραγματοποίηση ενός οικονομικού ισοζυγίου μεταξύ των δύο πλευρών.»

Στη βάση των πιο πάνω συμφερόντων είναι που ο Ντενκτας βλέπει με δυσπιστία και καχυποψία κάθε κίνηση ή πρωτοβουλία για συνομιλίες. Αν

πολλές φορές αδυνατεί να αποφυγί την έναρξη τους για διάφορους λόγους (διεθνής παράγοντας, εσωτερικές πιέσεις κλπ) τις τορπιλλίζει με τη πρώτη ευκαιρία και πρόφαση περιορίζομενος να επιβάλλει ότι του επιτρέπει η δύναμη που έχει στο στρατιωτικό ισοζύγιο. Από πλευράς Ε/Κ αστών τα συμφέροντα τους ταυτίζονται με την ύπαρξη μιας ενιαίας Κύπρου και οικονομίας για να μπορούν έτσι να επωφελούνται της μεγαλύτερης αγοράς που θα υπάρξει και της εκμετάλλευσης της Τ/Κ εργατικής τάξης, μια και δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα από το Τ/Κ κεφάλαιο και μπορούν εύκολα να το εκτοπίσουν.

Δυστυχώς όμως εμπόδιο για τα σχέδια των Ε/Κ αστών βρίσκονται τα διαφορετικά συμφέροντα της Τ/Κ αστικής τάξης και η αδυναμία τους στο στρατιωτικό ισοζύγιο για να επιβάλλουν τις απόψεις τους όπως και η απροθυμία και αδυναμία του διεθνούς παράγοντα και του ΟΗΕ για εφαρμογή των ψηφισμάτων που κερδίζονται κατά καιρούς.

Έτσι οι Ε/Κ αστοί είναι αναγκασμένοι να περιορίζονται στην αναζήτηση λύσης (στην προσπάθειά τους να περισώσουν ότι μπορεί να περισωθεί) παζαρεύοντας με τον Ντενκτα μικροεδαφικές παραχωρήσεις - του τύπου «Βαρώσια», «αεροδρόμιο» κ.λπ. αφού και η καταλήστευση των Ε/Κ εργαζομένων από μόνη της τους παρέχει τεράστια κέρδη.

Από δω ξεκινά και η πολιτική του Συναγερμού σαν βασικού εκφραστή της Ε/Κ αστικής τάξης που βασικό στόχο έχει την εξασφάλιση μικροεδαφικών παραχωρήσεων με κόστος ακόμα και αναγνώριση του κράτους-διχοτόμησης.

Μια πολιτική που βρίσκει συμμάχους της και την αστική τάξη της Ελλάδας όπως εκφράζεται μέσα από την Ν.Δ. και τον Καραμανλή.

Η στάση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ

Το ότι η ηγεσία του ΑΚΕΛ αναγκάζεται να ταυτιστεί στη συγκεκριμένη πρωτοβουλία με τον Συναγερμό δεν πρέπει να μας εκπλήσσει. Από τη στιγμή που η ηγεσία του μεγαλύτερου κόμματος της εργατικής τάξης πίστεψε ότι το Κυπριακό μπορεί να λυθεί μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια και μέσα από διαπραγματεύσεις μεταξύ των αστών οδηγείται όλο και περισσότερο στην υποστήριξη τέτοιων πρωτοβουλιών που στόχο έχουν το παζάρεμα με την Τ/Κ αστική τάξη.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ βασίζει την πολιτική της εδώ και χρόνια σε υποχωρήσεις όσον αφορά το ταξικό επίπεδο για χάρη του εθνικού ζητήματος «αναβάλλοντας» την ταξική πάλη και την πάλη για την εξουσία της εργατικής τάξης μετά τη λύση του εθνικού ζητήματος (τοποθετώντας την κάπου στο απώτερο μέλλον). Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια δέχεται θυσίες από τους εργαζομένους φτιάχνοντας ταυτόχρονα συνεργασίες με την αστική τάξη, στην προκειμένη περίπτωση με το αστικό ΔΗΚΟ και τον δεξιό Κυπριακό.

Είναι αναγκασμένη λοιπόν η ηγεσία του ΑΚΕΛ, για να δικαιολογήσει την πολιτική της, να δείχνει στις μάζες ότι κάτι γίνεται προς την πλευρά λύσης του Κυπριακού. Από δω εξηγείται και η τόση αγωνία και ο θόρυ-

βος του ΑΚΕΛ για αποδοχή της νέας πρωτοβουλίας όπως και για την περυσινή με τους δείκτες. Πιστεύει έτσι η ηγεσία του ΑΚΕΛ ότι η επανεναρξη των συνομιλιών από μόνη της χωρίς οποιοσδήποτε σοβαρές πιθανότητες επιτυχίας της δίνει παράταση, για την πολιτική που ακολουθεί, για ένα ακόμα χρονικό διάστημα.

Η μόνη διαφορά όσον αφορά τη στάση-της αυτή τη φορά βρίσκεται στο ότι προσπαθεί να πείσει τον Κυπριακό μέσα από απόφαση της ίδιας της Βουλής (πέρου η πίεση μέσα από έντονη ανοικτή τοποθέτηση αποδείχτηκε ανεπαρκής)

Η ΕΔΕΚ

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ ακολουθεί την ίδια στείρα πολιτική των τελευταίων χρόνων αδυνατώντας να προχωρήσει και να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα.

Υποστηρίζει την πρωτοβουλία και απορρίπτει τα σημεία λες και το περιεχόμενο-της πρωτοβουλίας μπορεί να είναι ανεξάρτητο από ποιους προέρχεται και πια συμφέροντα προσπαθεί να συμβιβάσει και να εξυπηρετήσει.

Αδυνατεί να δει ότι τα σημεία και το περιεχόμενο οποιασδήποτε πρωτοβουλίας αποκτούν την ανάλογη σημασία και δυναμική από το ποιες δυνάμεις διαπραγματεύονται και ποια συμφέροντα θέλουν να εξυπηρετήσουν.

Αποστειρωμένη έτσι η ηγεσία της ΕΔΕΚ την ευκαιρία από το κόμμα να δώσει την ταξική προσέγγιση και παρασύρεται σε καιροσκοπικές τοποθετήσεις είτε υποστηρίζοντας τον Κυπριακό που άλλοτε αποκαλούσε ηλίθιο και που στις πρόσφατες εκλογές εξομοίωνε με τον «προδότη» Κληρίδη, είτε στρέφεται σε εθνικιστικές τοποθετήσεις του τύπου «δυναμική εμπλοκή της Ελλάδας» και υποστηρίζει την αποστολή Ελληνικών μεραρχιών στην Κύπρο.

Οι ευθύνες Παπανδρέου

Την εξωτερική πολιτική Παπανδρέου θα πρέπει να την δούμε σαν αποτέλεσμα και συνέχεια της εσωτερικής πολιτικής του. Μη έχοντας εμπιστοσύνη στο εργατικό κίνημα της χώρας του και αρνούμενος να στηρίχτει πάνω σ' αυτό για να προχωρήσει με ριζικά μέτρα ενάντια στο ιδιωτικό κεφάλαιο στη θεμελίωση του Σοσιαλισμού, περιορίζεται στον καπιταλισμό και προσπαθεί να τον διαχειριστεί καλύτερα από τους ίδιους τους αστούς. Αυτή η πολιτική χρεωκοπεί μέρα με τη μέρα μέσα στις δύσκολες συνθήκες που περνά σήμερα ο ελληνικός καπιταλισμός, με συνεπακόλουθο να μπλέκεται η κυβέρνηση Παπανδρέου μέσα στις αντιφάσεις και αντιθέσεις που καθορίζει το σύστημα. Ο συμβιβασμός του Παπανδρέου με την αστική τάξη της χώρας του τον αναγκάζει να ακολουθεί εξωτερική πολιτική που δεν μπορεί να ξεφύγει από τη λογική του καπιταλισμού και τα συμφέροντα της αστικής τάξης.

Περιορίζει λοιπόν ο Παπανδρέου την πολιτική του

όσον αφορά τη λύση του Κυπριακού μέσα στα πλαίσια της λογικής ότι οι Ε/Κ αστοί μπορούν να λύσουν το πρόβλημα δείχνοντας τους εμπιστοσύνη. Έτσι παρα το ότι πριν 10 μήνες με την ανακήρυξη του κράτους, δήλωνε ότι δεν πρέπει να αποδεκτούμε συνομιλίες πριν την ανάκληση του, αναγκάζεται μέσα στα πλαίσια της λογικής που ακολουθεί, να συζητά σήμερα για την αποδοχή των σημείων Γκουεγιάρ κατά πόσο αποτελούν βάση για διαπραγμάτευση ή όχι, σαν αποτέλεσμα της αδυναμίας του να δώσει μια εναλλακτική Σοσιαλιστική προοπτική.

Αντίθετα προβάλλοντας τη σοσιαλιστική προοπτική θα συσπειρώνε γύρω του ολόκληρα τα εργατικά κινήματα Κύπρου - Ελλάδας και κατ' επέκταση της Τουρκίας:

Αναποφευκτική η κατάρρευση της πρωτοβουλίας

Η τελική θέση του Κυπριακού που θα εξαρτηθεί από το ισοζύγιο δυνάμεων θα φιλοδοξεί μάλλον να ικανοποιεί από την μια τον Παπανδρέου που σίγουρα μια σύγκρουση μαζί του θα τον έβαζε σε τρομερά δύσκολους πονοκεφάλους, αλλά και το ΑΚΕΛ που είναι ο στυλοβάτης της κυβέρνησης του (το ΑΚΕΛ όο και να συγκρουσθήκε μαζί του, το πιο πιθανό είναι ότι ούτε αυτή τη φορά δεν θα καταγγείλει την κοινοπραξία λόγω έλλειψης εναλλακτικής προοπτικής, φτάνει να έχει δικαιολογητικά χαρτιά στα χέρια του για να τα χρησιμοποιήσει απέναντι στη βάση του - αν και μέσα από αυτές τις συγκρούσεις εκτίθεται ανεπανόρθωτα).

Αποδοχή της πρωτοβουλίας με πιθανό ντινγκμα της στον αέρα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας είναι η πιο πιθανή προοπτική.

Ακόμα και ο ίδιος ο Ντενκτας αν τελικά αποδεκτεί κατ' αρχην την πρωτοβουλία αυτός το πιο πιθανό θα τα ντινάζει στον αέρα σε κάποιο στάδιο όταν θα μπει πρακτικά το ζήτημα παραχωρήσεων.

Οποιασδήποτε τελικά και αν είναι η θέση των διαφόρων πλευρών απέναντι στη πρωτοβουλία το πιο σίγουρο είναι ότι η κατάρρευση της στο σύντομο μέλλον είναι αναποφευκτική. Αυτό θα οδηγήσει σε νέα αδιέξοδα όπου, με παράλληλη έλλειψη εναλλακτικής προοπτικής από μέρους των μαζικών αριστερών κομμάτων, θα οδηγήσει ακόμα περισσότερο τις μάζες σε απογοήτευση, παρα-πέρα θεμελίωση του διαχωρισμού και χειρότερηση της καχυποψίας και δυσπιστίας μεταξύ των μαζών των δυο κοινοτήτων για πιθανή συνεννόηση-στο μέλλον.

Καθήκοντα της αριστερας

Για την εργατική τάξη η μόνη λύση που θα μπορούσε να έχει νόημα θα ήταν η επαναπροσέγγιση των δυο κοινοτήτων για μια Κύπρο ελεύθερη χωρίς πολιτικούς ή γεωγραφικούς διαχωρισμούς ανάμεσα σε Τ/Κ και Ε/Κ. Η μόνη δύναμη που θα μπορούσε να δώσει μια

τέτοια λύση στο Κυπριακό είναι η ίδια η εργατική τάξη. Ε/κ και Τ/κ στη βάση των κοινών ταξικών τους συμφερόντων. Μόνο μέσα από ένα κοινό αγώνα Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων μπορούν να διακτούν τα στρατεύματα κατοχής, και όλη η υπόλοιπη ιμπεριαλιστική παρουσία. Πρέπει όμως να γίνει συνείδηση ότι οι Τ/Κ δεν έχουν κανένα συμφέρον να παλαίσουν για μια ενιαία καπιταλιστική Κύπρο όπου οι Ε/Κ αστοί θα έχουν την εξουσία, όπου η εκμετάλλευση θα συνεχίζεται και θα νοιώθουν περισσότερο ανασφάλεια από το ενδεχόμενο εθνικιστικών εξάρσεων της Ε/Κ πλευράς.

Μόνο στη βάση της προοπτικής για μια Σοσιαλιστική Κύπρο μπορεί να επιτευχθεί αυτο το μέτωπο πάλης ενάντια στους αστούς Ε/Κ και Τ/Κ και ενάντια στα κατοχικά στρατεύματα, η μόνη προοπτική που αφαιρά τη βάση πάνω στην οποία κτίζονται οι εθνικές καχυποψίες και προκαταλήψεις.

Για αυτά όμως τα καθήκοντα οι ευθύνες πέφτουν στους ώμους των κομμάτων της εργατικής τάξης ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ.

Αντικατάσταση των συνομιλιών με συνομιλίες των αριστερών κομμάτων

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ πρέπει να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα και να πάψει να εθελούφλει σ' ότι αφορά τις προθέσεις και δυνατότητες που έχει ο διεθνής παράγοντας απέναντι στη βάση του - αν και μέσα από αυτές τις συγκρούσεις εκτίθεται ανεπανόρθωτα).

Πρέπει ακόμα να σταματήσει τον εθνικιστικό κατήφορο που βάζει το κυπριακό σαν πρόβλημα αντιπαραθέσης μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων.

Έχει καθήκον μπροστα στα νέα αδιέξοδα που οδηγούμεστε να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα και να προβάλλει την Σοσιαλιστική προοπτική, καλώντας και το ΑΚΕΛ να σπάσει τα δεσμά της συνεργασίας του με την «Εθνική» αστική τάξη για την σύμπληξη του Ενιαίου Μετώπου της Αριστερας.

Με την επίτευξη του ενιαίου μετώπου της αριστερας στη βάση ενός προγράμματος για κατάληψη της εξουσίας θα πρέπει ταυτόχρονα να επιδιωχθεί το ξεκίνημα για συνομιλίες μεταξύ των Τ/Κ αριστερών κομμάτων για το κτίσιμο του κοινού μετώπου Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων για την πάλη ενάντια στη κατοχή και ενάντια στις δύο αστικές τάξεις για πραγματική απελευθέρωση της εργατικής τάξης.

Στη βάση ενός τέτοιου μετώπου μεταξύ Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων θα βρούμε δυναμική συμπράταξη και από τα εργατικά κινήματα της Τουρκίας - Ελλάδας όπου ο δικός μας αγώνας για τον Σοσιαλισμό είναι ταυτόχρονα αγώνας και για τον δικό τους, όπου το κτίσιμο του Σοσιαλισμού σ' οποιαδήποτε από τις τρεις χώρες θα αποτελέσει καταλήτη και για τις υπόλοιπες όπως και για ολόκληρη την περιοχή.

Δείχτες, Σημεία και... τέρατα

Τα Σημεία του Γκουεγιάρ όπως και οι Δείχτες, όπως και οποιεσδήποτε άλλες προτάσεις θα μπορούσαν να αποτελέσουν μια βάση για συζήτηση και εξεύρεση λύσης αν οι συνομιλίες γίνονταν μεταξύ των αριστερών Ε/Κ και Τ/Κ κομμάτων ή αν είχαμε αριστερές κυβερνήσεις που είναι οι μόνες δυνάμεις που ειλικρίνα θα επεδίωκαν εξεύρεση λύσης για την προώθηση των κοινών συμφερόντων των εργατικών μαζών. Θα αποτελούσαν την απαρχη συνομιλιών όπου μέσα από αμοιβαίες υποχωρήσεις ή ακόμα και μονόπλευρες απέναντι στους Τ/Κ εργαζόμενους θα αποσκοπούσαν στην εξάλειψη οποιασδήποτε από μέρους τους δυσπιστίας και καχυποψίας, για το κτίσιμο της εμπιστοσύνης μεταξύ των δυο κοινοτήτων, απαραίτητη προϋπόθεση στο δρόμο για ενοποίηση της Κύπρου.

Τα ίδια όμως σημεία δεν αποτελούν βάση για συνομιλίες και εξεύρεση λύσης μεταξύ των αστών λόγω της δυσπιστίας που φέρει η μια για την άλλη και εξ' απτίας των ψυχρών υπολογισμών που καθορίζουν τα συγκεκριμένα συγκρουόμενα συμφέροντα τους.

Σαν βοηθητικό έγγραφο που φιλοδοξεί να φέρει ξανά Ε/Κ και Τ/Κ αστους στην κοινή τράπεζα των διαπραγματεύσεων μειονεκτεί σε σχέση με προηγούμενα έγγραφα.

Σε σύγκριση π.χ. με τους δείχτες που πρόσφεραν ένα σχετικά ολοκληρωμένο σχέδιο και προτάσεις πάνω σε βασικά ζητήματα όπως:

1. ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ, 2. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟ, 3. ΕΔΑΦΙΚΟ, τα σημερινά σημεία τα χαρακτηρίζει η γενικότητα και η ασάφεια. Ακόμα και στις λίγες περιπτώσεις που προτείνει κάτι συγκεκριμένο το υπερφαλαγγίζει με μια σειρά από προϋποθέσεις—όταν και αφού—αφήνοντας έτσι τεράστιες δυνατότητες για ένα από τα δυο μέρη ή και τα δυο να τινάξουν όλη τη πρωτοβουλία στον αέρα στη βάση διαφωνιών για το α' το β' ή το ωμέγα σημείο.

Αναφέρουμε πιο κάτω ορισμένα παραδείγματα που μας δείχνουν ξεκάθαρα τα όσα πιο πάνω επισημαίνουμε.

Γκουεγιάρ: «Βάση για τις συνομιλίες θα είναι οι κατευθυντήριες γραμμές του Μακαρίου και Ντενκας της 9ης Φεβρουαρίου 1977 και οι αποφάσεις των Ην. Εθνών σχετικά με το κυπριακό πρόβλημα. Είμαι πεπεισμένος ότι καμία προσέγγιση σε μια συμφωνία δεν είναι δυνατή αν δεν έχει αφηγηθεί μια επαναπροσέλιψη σ' αυτές τις συμφωνίες».

Δηλαδή ο Γκουεγιάρ μας ζητά επιστροφή και προσέλιψη σε συμφωνίες που δεν οδήγησαν πουθενά λόγω της γενικότητας που τις χαρακτηρίζει και των περιθωρίων ερμηνείας τους κατά βούλησιν που παρείχαν και ακόμα σε αποφάσεις των Ην. Εθνών που ποτέ τουλάχιστον η Τ/Κ αστική τάξη δεν έδειξε να αποδέχεται.

Γκουεγιάρ: «Η εγκαθίδρυση μιας Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας θα απαιτούσε ενέργειες κάτω από τρεις επικεφαλίδες.

- Μέτρα Οικοδόμησης πολιτικής εμπιστοσύνης
- Δημιουργία και ανάπτυξη μιας δομής διακυβέρνησης
- Εδαφικές προσαρμογές»

Στη συνέχεια θέτει μια σειρά από προϋποθέσεις για ικανοποίηση των τριών πιο πάνω επικεφαλίδων.

Εξετάζοντας τις τρεις πιο πάνω βασικές προϋποθέσεις για την εγκαθίδρυση μιας ομοσπονδίας διερωντάται και ο πιο καλόπιστος πάνω σε ποιες προθέσεις και πους στόχους και συμφέροντα θα ικανοποιηθούν. Βασικά η ικανοποίηση της δεύτερης και τρίτης προϋπόθεσης εξαρτάται από την ικανοποίηση της πρώτης (πολιτικής εμπιστοσύνης) που κι' αυτή προϋποθέτει πάνω και από τα μέτρα που προτείνονται για οικοδόμηση της, την ύπαρξη πολιτικής θέλησης που και αυτή αντανάκλα συγκεκριμένα οικονομικά συμφέροντα. (Η πολιτική είναι συνέχεια της οικονομίας).

Γκουεγιάρ: «Η μεταβατική ομοσπονδιακή κυβέρνηση θα λειτουργήσει όταν :

- α) Η εκτελεστική και νομοθετική εξουσία της κυβέρνησης εγκατασταθεί
- β) Όταν υπάρξει συμφωνία για άλλες εδαφικές προσαρμογές Όσον αφορά τη νομοθετική εξουσία αντιλαμβά-

νομαι ότι κατά τη διάρκεια των διακοσπονδικών συνομιλιών υπήρξαν κάποιες ενδείξεις συμφωνίας....

Μιλάμε δηλαδή για εγκαθίδρυση μεταβατικής ομοσπονδιακής κυβέρνησης όταν η «εκτελεστική και...» και «όταν υπάρξει συμφωνία...» βασισμένοι για όλα αυτά πάνω στο ότι υπήρξαν κάποιες ενδείξεις συμφωνίας.

Γκουεγιάρ: «Αυτό που απομένει σε μένα είναι να αναφερθώ.... ειδικά στην ελευθερία διακίνησης και εγκατάστασης και στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας.

Αυτά θα συζητηθούν λαμβάνοντας υπόψη τη ΣΩΣΤΗ ΒΑΣΗ του ομοσπονδιακού συστήματος δυο κοινοτήτων και ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ που ενδέχεται να δημιουργηθούν για την Τ/Κυπριακή κοινότητα». (οι υπογραμμισμένες δικές μας).

Τη σωστή βάση ενός ομοσπονδιακού συστήματος που μπορεί να την ερμηνεύσει ο καθένας ανάλογα με τα συμφέροντα του την θέτει αμέσως και ο ίδιος ο Γκουεγιάρ κάτω από όρους περιπρακτικών δυσκολιών.

Με λίγα λόγια ακόμα και η κοινή αποδοχή των «σημείων» και η επανέναρξη κάποιων συνομιλιών, δεν θα ήταν τίποτα άλλο παρά ένα βήμα μισού μέτρου στην κατάκτηση του Έβερρεστ και μάλιστα μέσα σε συνθήκες βιβλικής χιονοθύελλας! (Και

με αντίπαλους ορειβάτες να προσπαθούν να βάλουν τρικλοποδία ο ένας στον άλλο).

Κλείνουμε την κριτική μας για τα σημεία με μια παράγραφο της εισαγωγής του εγγράφου.

Γκουεγιάρ: «Στην τελευταία έκθεση μου στο Συμβούλιο Ασφαλείας σχετικά με την κατάσταση που έχει δημιουργηθεί όσον αφορά τις υπηρεσίες μου.... θα έκανα επομένως πάλι διαβουλεύσεις με τα μέρη ως προς την ωφελιμότητα εξέτασης πιθανών προσεγγίσεων που θα μπορούσαν να υπόσχονται ελπίδες». Αυτά μας λέει τον Αύγουστο του 84 ο Γκουεγιάρ.

Τον ίδιο μήνα πριν ένα χρόνο στη Σοσ. Έκφραση του Αυγούστου—Σεπτεμβρίου 83 γράφαμε:

«Κάθε χρόνο τέτοια εποχή το κυπριακό αποκτά μια επιφανειακή «κινητικότητα».....

» Έτσι και φέτος επαναλαμβάνεται η ίδια ιστορία με τον Γ.Γ. του ΟΗΕ κ. Γκουεγιάρ να προβαίνει στην τόσο πολυσυζητημένη πρωτοβουλία του— υποχρεωμένος να λογοδοτήσει στη Γενική Συνέλευση η τουλάχιστον να την ενημερώσει που κατέλεξαν οι «πρωτοβουλίες» που θα έπαιρνε.....

Ο κακόμοιρος κ. Γκουεγιάρ δεν αποκλείεται να ψάχνει ήδη το λεξικό του για την ονομασία που θα δώσει στην επόμενη του «πρωτοβουλία» του χρόνου.

Βιβλιοπαρουσίαση

ΘΛΙΨΗ, ΜΑ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ ΟΡΓΗ ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ Κρίστοφερ Χίτσενς: ΚΥΠΡΟΣ

Παρουσιάζουμε σ' αυτή την έκδοση το πρώτο από δύο μέρη μιας κριτικής του βιβλίου του Κρίστοφερ Χίτσενς «Κύπρος» που έγραψε ο Θέμος Δημητρίου. Το δεύτερο μέρος θα δημοσιευτεί στην επόμενη έκδοση (Σ.Ε.)

Αν πάρει κανείς την πιο ευνοϊκή άποψη για την αρχική Τουρκική επέμβαση— ότι ήταν αναγκαία αντίδραση σ' ένα Ελληνικό πραξικόπημα— κι αν υποθέσουμε πως θεωρεί την Τουρκική μειοψηφία άμοιρη ευθυνών για την ανωμαλία και τις βιαιότητες της δεκαετίας του 1960. Ας υποθέσουμε, παρακάτω, πως παραβλέπει την μακρόχρονη και επίμονη προσήλωση της Τουρκικής και Τουρκοκυπριακής ηγεσίας στη διχοτόμηση άσχετα με τη θέληση της πλειοψηφίας. Ας υποθέσουμε ακόμα, ότι μπορεί να ξεχάσει ή να μη λογαριάσει την εξωτερική ανάμιξη της Βρετανίας και των Ηνωμένων Πολιτειών για τον ίδιο σκοπό. Ας κάμουμε την υπόθεση πως θα μπορούσε— ή πως, ακόμα, ήταν σίγουρο— να γίνουν δολοφονικές επιθέσεις ενάντια στους Τουρκοκύπριους σε μαζική κλίμακα από μια σταθεροποιημένη Σαμψωνική ηγεσία.

Ας κάμουμε την υπόθεση πως το πρόβλημα της Κύπρου είναι καθαρά θέμα ασφάλειας των Τουρκοκυπρίων. Ας δεχτούμε πως η πρώτη Τουρκική επέμβαση της 20ης Ιουλίου 1974 έκαμε σ' όλους καλό με το να συντρίψει την εξουσία του φασισμού στην Ελλάδα και την Κύπρο. Ας υποθέσουμε και δεχτούμε όλα αυτά, και η δεύτερη Τουρκική εισβολή γίνεται περισσότερο καταδικαστέα, όχι λιγότερο.

Ως την ημέρα που έγινε, 14 Αυγούστου 1974, οι Ελληνικές ιρρεδεντιστικές δυνάμεις είχαν πέσει από την εξουσία, και στην Αθήνα και τη Λευκωσία. Οι συνομιλίες βρισκόνταν σε εξέλιξη, και οι σχέσεις, ανάμεσα στις δύο κοινότητες στο νησί ήταν σταθερές, άνκαι ανήσυχες. Η δικαιολογία της αρχικής εισβολής έπαψε να υπάρχει και αν ο κ. Ετζεβίτ απέσυρε τις δυνάμεις του θα περνούσε στην ιστορία σαν ο άνθρωπος που απάλλαξε την Ελλάδα από τη Χούντα, έσωσε την Κύπρο από τα σχέδια—της, και ξανάχτησε την εικόνα της Τουρκίας στη Δύση. Η ηθική και (δοσμένης τέτοιας εντυπωσιακής επίδειξης Τουρκικής δύναμης) πραγματική πίεση για ένα μόνιμο και γενναίο δωρο διακανονισμό με τους Τουρκοκύπριους θάταν ακαταμάχητη. Όμως ο κ. Ετζεβίτ και οι στρατηγοί—του άρχισαν να εφαρμόζουν μια πολιτική κατάχτησης και προσάρτησης.

Στις 12 Αυγούστου 1974, βρέθηκα στη μέση μιας ανήσυχης συζήτησης σχετικά με τις προθέσεις του Τουρκικού στρατού. Στα τρομοκρατημένα ερωτηματικά για το αν θα ξαναεπιτεθούν τα στρατεύματα εισβολής σκορπούσα αλόγιστα διαβεβαιώσεις πως δεν είχαν κανένα λόγο να κάμουν κάτι τέτοιο. Δεν είχα καν την ψευδαίσθηση πως η εισβολή έγινε για χατήρι των Τουρκοκυπρίων. Κι όμως,

οποιαδήποτε «λογική» ανάλυση έδειχνε πως τα γεγονότα έφεραν τον Ετζεβίτ σε τέτοια πλεονεχτική θέση που θάταν ανόητο ν' αποπειραθεί μια αμφίβολη στρατιωτική επιχείρηση για να επιβάλει κάτι που θα μπορούσε πολύ εύκολα να το πετύχει πολιτικά. Δυο μέρες αργότερα η «λογική» ανάλυση έδινε τη θέση— της στον παραλογισμό των όπλων.

Η πλεονεχτική θέση της Τουρκίας μετά την πρώτη εισβολή μπορούσε να κερδίσει πολύ περισσότερα από «ένα γενναίο δωρο διακανονισμό με τους Τουρκοκυπρίους». Είναι αδύνατο να πει κανείς τι ακριβώς μπορούσε να πετύχει, αλλά το σχέδιο Γκιουνες είναι τουλάχιστο μια ένδειξη. Αυτό το σχέδιο πρόβλεπε την ανάπτυξη του Τουρκικού στρατού στο ένα τρίτο περίπου της Κύπρου, είτε σε μια περιφέρεια είτε σε ένα αριθμό «καντονίων». Ο Κληρίδης δεν απέρριψε το σχέδιο, ζήτησε μόνο ελάχιστο χρόνο για να πάρει την έγκριση της πολιτικής ηγεσίας της Κύπρου. Με την Ελλάδα και την Κύπρο στο χέιλος επαναστατικής έκρηξης, οι δέξιες— τους εξουσίες αναπόφευκτα θα κατάληγαν σε κάποια λύση τύπου Γκιουνες. Ο Ετζεβίτ θα πετύχαινε περίπου το ίδιο που πέτυχε με τη δεύτερη εισβολή, μέσα από τις συνομιλίες.

Αυτό το παράδοξο, η επιλογή της στρατιωτικής λύσης στη δεύτερη εισβολή, είναι το κλειδί για να καταλάβουμε τη λογική των γεγονότων του 74, για να καταλάβουμε τις πραγματικές δυνάμεις κά-

τω από την ορατή επιφάνεια των πολιτικών διαβουλεύσεων που αργά με σταθερά βγαίνουν μια με στην δημοσιότητα. Με το πιο πάνω απόσπασμα ο Κρίστοφερ Χίτσενς στο βιβλίο— του «Κύπρος», φτάνει πολύ κοντά στην αλήθεια κι αποφεύγει να πέσει στην παγίδα της υπεραπλοστευσης είτε της Ελληνοκυπριακής είτε της Τουρκοκυπριακής επίσημης προπαγάνδας.

Φυσικά ο Χίτσενς τοποθετεί το δίλημα του Ετζεβίτ ανάμεσα στην αποχώρηση των στρατευμάτων εισβολής και μιας ευνοϊκής λύσης για τους Τουρκοκυπρίους από τη μια, και της κατάχτησης— προσάρτησης από την άλλη. Αυτή η τοποθέτηση τον εμποδίζει να προχωρήσει πέρα από μια αποστομωτική απάντηση σ' όσους προσπαθούν να παρουσιάσουν την Τουρκική εισβολή σαν επέμβαση για το χατήρι των Τουρκοκυπρίων, τον εμποδίζει να φτάσει τολμηρά στη σύνδεση του παράδοξου της δεύτερης εισβολής με την πραγματική της αιτία. Αυτή η αιτία φαίνεται ανάγλυφα στο καλύτερο ίσως κεφάλαιο του βιβλίου του Χίτσενς, στο κεφάλαιο «Επιπτώσεις— Αγκυρα» από

τα αποτελέσματα της εισβολής στην ίδια την Τουρκία:

Ήταν η Κύπρος που ξανάφερε στους στρατιωτικούς στο σημείο απ' όπου μπορούσαν να παρουσιάζονται σαν υπερασπιστές της Τουρκίας και του έθνους. Η γραφτή μαρτυρία του 1974 δείχνει πως ήταν οι ένοπλες δυνάμεις που έσπρωχναν σε κάθε στάδιο για μια πολιτική βίας και κατάχτησης. Ήταν το Τουρκικό Συμβούλιο Ασφαλείας (GUVENLIK KURULU) και όχι το υπουργικό συμβούλιο ή το κοινοβούλιο που πήρε τις κύριες αποφάσεις και που έδωσε τις κρίσιμες διαταγές.

...Ο Ετζεβίτ έγινε θύμα των δυνάμεων που έβαλε σε κίνηση. Παρά την πρόσκαιρη και υστερική δημοτικότητα— του, αντικαταστάθηκε σε λίγους μήνες από συνασπισμό των Δεξιών κομμάτων, που με διάφορους τρόπους, τον στήριξαν στη πολιτική—του για την Κύπρο. Τον στήριξαν, όπως βγαίνει τελικά, όπως το σκοινι σπρίτζει τον κρεμασμένο.

Στην ανάλυση—του για την Τουρκία ο Χίτσενς φτάνει πολύ κοντά σε ταξική ανάλυση. Το παιγνίδι ανάμεσα στους στρατιωτικούς και τους πολιτικούς, τη δεξιά και την αριστερά βγαίνει μέσα από το βιβλίο του ζωντανά στη σελ. 11

Ο Κρίστοφερ Χίτσενς εργάστηκε σαν δημοσιογράφος σε διάφορα περιοδικά και εφημερίδες περιλαμβανομένου του Νιου Στετςμαν. Τώρα εργάζεται για το Νέϊσιον της Νέας Υόρκης και το Σπεκτέϊτορ του Λονδίνου.

Για Φράξιες, Διεθνείς και άλλα άλλοθι

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Τζίβας αγωνίζεται να «καρφώσει» την Αριστερή Πτέρυγα για διασυνδέσεις με το εξωτερικό. Την προηγούμενη φορά ήταν μέσα από τις στήλες της «Σημερινής» της πιο αδιαμφισβήτητα αστικής εφημερίδας της Κύπρου. Εξηγήσαμε τότε πως ο μοναδικός λόγος που η «Σ» πρόβαλε τις απόψεις του Τζίβα ήταν γιατί ήταν εκφρασμένες μόνο κουτσουρεμένα στο βαθμό που θα εξυπηρετούσαν, χωρίς να θίγουν καθόλου, τα συμφέροντα της «Σ» και των αστών που εκπροσωπεί. Αυτό πρέπει να έγινε καθαρό και στον ίδιο τον Τζίβα όταν η «Σ» υποβίβασε την απάντησή του σε «ανεξάρτητες απόψεις» μόλις τόλμησε ν' αναφέρει οτιδήποτε για την Ελληνική αντίσταση.

Αυτή τη φορά ο Τζίβας θέλησε να εκμεταλλευτεί το κλίμα που δημιουργήθηκε με την ανήθικη επίθεση του «Γραφείου Τύπου» της ΕΔΕΚ ενάντια στην Α.Π. και να «καρφώσει» μέσα από τις στήλες των «Νέων». Και πάλι ακολουθεί την ίδια ταχτική της μισής αλήθειας, του κουτσουρέματος των απόψεων του για να μην θίξει αυτούς από τους οποίους περιμένει δημοσίευση των γραφτών του. Την ίδια ταχτική της συκοφαντίας και της ψευτιάς, της λασπολογίας και της ρετινίας. Με τον Τζίβα, όπως και ο ίδιος αναφέρει, είναι αδύνατο να συζητήσουμε. Όταν όμως τα «Νέα» δίνουν τόσο πλατεία προβολής στο τι γράφει αυτός ο περιοδεύων σοσιαλ-εθνικιστής είναι χρήσιμο ν' ανασκευάσουμε μερικά τουλάχιστο σημεία από την παράφρονη υστερία του — και της ΕΔΕΚιτικής γραφειοκρατίας.

Μιλίταντ

Ο κύριος λόγος που τα «Νέα» δημοσίευσαν το γραφτό του Τζίβα είναι γιατί υποτίθεται πως δίνει μια «απο τα μέσα» μαρτυρία για τις σχέσεις της Α.Π. με το «Μιλίταντ» Αγγλίας. Ο Τζίβας καμώνεται πως του είναι αδιάφορο αν υπάρχουν αυτές οι σχέσεις ή όχι:

«Δεν είναι έγκλημα να έχεις διασυνδέσεις με οποιανδήποτε διεθνιστική οργάνωση ούτε και αποδεικτικό σφαιρμένης θεωρίας. Γι' αυτό η απάντηση στην ομάδα αυτή (την Α.Π.) μόνο στις πολιτικές της θέσεις μπορεί να δοθεί και ας είναι θέσεις του «Μιλίταντ».

Όμως η κύρια αιχμή του είναι το ότι αποκαλεί την Α.Π. «Μιλίταντ-Κύπρου». Νομίζει πως μ' αυτή του την ταχυδακτυλουργία κατακεραυνώνει την Α.Π., πως αυτός ο χαρακτηρισμός του δίνει το πλέον έγκλημα που χρειάζεται για να κερδίσει την πολιτική συζήτηση με τα φτωχά του επιχειρήματα. Δυστυχώς γι' αυτόν τέτοιες μέθοδοι χρησιμοποιήθηκαν τόσο πολύ στο παρελθόν που έπαψαν να έχουν οποιαδήποτε σημασία.

Η εφημερίδα «Μιλίταντ» (Αγωνιστής) είναι μια μαρξιστική εφημερίδα που αποτελεί πόλο συσπειρώσεως των μαρξιστών του Εργατικού Κόμματος της Βρετανίας. Οι απόψεις αυτής της εφημερίδας έχουν πλάγια απήχηση μέσα στην αριστερά του Εργατικού κόμματος και κυρίως μέσα στη νεολαϊστική του οργάνωση. Υποστηρικτές των απόψεων του «Μιλίταντ» επισκέφθηκαν πολλές φορές την Κύπρο είτε ήταν επίσημα προσκαλεσμένοι σαν ηγέτες της Νεολαίας για να πάρουν μέρος σε συνέδρια της ΕΔΕΝ ή σε συνέδρια που έπαιρνε μέρος η JUSY που μέλος της είναι η ΕΔΕΝ, είτε σαν ανταποκριτές της εφημερίδας για να καλύψουν τα γεγονότα στην Κύπρο. Αυτές οι επισκέψεις δεν έγιναν μυστικά και σ' όλες σχεδόν τις περιπτώσεις γίνονταν επίσημες επαφές με την ηγεσία της ΕΔΕΚ, και ιδιαίτερα με τον Δρα Λυσσαρίδη και τον Τάκη Χατζηδημητρίου. Αυτή άλλωστε ήταν η πάγια πρακτική για κάθε εξωτερική επαφή του κόμματος.

Αναπόφευκτα οι μαρξιστι-

κές ιδέες του «Μιλίταντ» ξένιζαν όσους δεν ήταν μαρξιστές, μα ποτέ δεν ζητήθηκε η διακοπή των επαφών μ' αυτούς τους ανθρώπους από κανένα. Πολυ αργότερα, όταν η συνωμοσία ενάντια στην αριστερά μέσα στο κόμμα άρχισε να παίρνει διαστάσεις άρχισαν να κυκλοφορούν φήμες για σημεία και τέρατα για μυστικά συνέδρια στην Αθήνα και για μαγνητοταινίες που ποτέ δεν παρουσιάστηκαν σε κανένα. Ωστόσο καμμία επίσημη καταγγελία δεν έγινε γιατί τίποτε δεν υπήρχε. Μόνο σήμερα, τέσσερα ολόκληρα χρόνια μετά τις αποβολές των μαρξιστών τολμούν να «κατηγορήσουν» την Α.Π. για σχέσεις με τον «Μιλίταντ». Κι αυτό γιατί δεν είναι αναγκασμένοι ν' ακούσουν την απάντηση της Α.Π.

Και που καταλήγει η «κατηγορία» της «διασύνδεσης» με το «Μιλίταντ»; Στην περίπτωση των τελευταίων ανακοινώσεων του «Γραφείου Τύπου» της ΕΔΕΚ ότι είμαστε, ούτε λίγο ούτε πολύ, πράχτορες ξένων υπηρεσιών. Στην περίπτωση του Τζίβα ότι είμαστε το «Μιλίταντ Κύπρου». Όλα αυτά για μια σχέση που έχει τις ρίζες της μέσα στις επίσημες σχέσεις της ΕΔΕΚ. Έτσι ενώ η σημερινή ηγεσία της ΕΔΕΚ συνεχίζει τις σχέσεις της με τους δεξιούς σοσιαλδημοκράτες, προσπαθεί να πλασάρει για έγκλημα τη συνέχεια των σχέσεων με τους μαρξιστές του Εργατικού Κόμματος.

Ο Τζίβας έχει κι άλλο άσσο στο μανίκι του: τη συνωμοτική δραστηριότητα.

Γιατί αρνούνται τη διασύνδεση με το «Μιλίταντ».

Ακόμα γιατί το αρνούνται;

Το πρόβλημα είναι του Τζίβα, όχι δικό μας. Δεν αρνούμαστε καθόλου τη «διασύνδεση» με το «Μιλίταντ», τη συμφωνία μας μαζί τους σε πολλά σημεία πολιτικής ανάλυσης και πρακτικής. Αυτό που αρνούμαστε είναι αυτό που δεν υπάρχει: Η Α.Π. δεν είναι ούτε μπορεί να είναι «παρακλάδι του «Μιλίταντ». Η Α.Π. είναι βαθιά ριζωμένη στις καλύτερες παραδόσεις του Σ.Κ. ΕΔΕΚ που ήταν από την πρώτη στιγμή διεθνιστικές. Ο διεθνισμός της Α.Π. ήταν και είναι στην πρώτη γραμμή της ανάλυσης της και δεν είχε συνωμοτικό χαρακτήρα. Οι σχέ-

σεις της Α.Π. με επαναστατικές οργανώσεις σ' ολό τον κόσμο υπάρχουν και θα επεκτείνονται συνεχώς. Αυτό δεν βρίσκεται σε αντίθεση με αποτελεί συνέχεια της ΕΔΕΚιτικής παράδοσης της Α.Π. που τόσο η γραφειοκρατία της ΕΔΕΚ όσο και ο Τζίβας την καλούν συνεχώς να εγκαταλείψει:

«... Το «Μιλίταντ» Κύπρου αν πιστεύει σ' όσα διαδίδει ας τα διαδίδει μόνο του χωρίς να χρησιμοποιεί βοηθητικά ονόματα. Ας δράσει αυτόνομα αν πιστεύει στις ιδέες του. Το «Μιλίταντ» Κύπρου πολεμά αυτή τη στιγμή το Σ.Κ. ΕΔΕΚ. Το μόνο κομμάτι τούτου του λαού που συνεχίζει να αρνείται την παράδοση και την εξαφάνισή.»

Αυτό από μέρους του Τζίβα είναι κακόγουστο αστέιο. Ξέρει πολύ καλά ο Τζίβας ποια ήταν η ρίζα της διαφωνίας μέσα στους κόλπους της Α.Π. το 1980, ποια ήταν η αιτία της δικής του αποχώρησης όπως και άλλων στελεχών της. Και αυτή η ρίζα δεν ήταν ούτε ο «Μιλίταντ» ούτε οποιεσδήποτε άλλες εξωτερικές σχέσεις: ήταν η στάση της Α.Π. απέναντι στο Σ.Κ.ΕΔΕΚ. Ήταν η συζήτηση για το αν θα έπρεπε να υποστηρίξουμε και να βοηθήσουμε την ΕΔΕΚ παρα τις αποβολές και το κυνήγητο της αριστεράς ή αν θα έπρεπε να την πολεμήσουμε. Ο Τζίβας αποχώρησε από την Α.Π. γιατί πίστευε το δεύτερο.

Φράξια

Το δεύτερο «κάρφωμα» του Τζίβα — και κατά συνέπεια ο δεύτερος λόγος της προβολής του στα «Νέα» — είναι η κατηγορία του φαξιονισμού:

«Λειτουργήσαν σαν φράξια μέσα σε φράξια; Ναι ή όχι; Είναι αυτο δημοκρατία;»

Ας καμαρώσουμε πρώτα τη λογική του Τζίβα. Είναι ιδιαίτερα προσεχτικός στο να μην καταδικάσει την ύπαρξη «φράξιας» μέσα στο κόμμα γιατί σύμφωνα με τη λογική του η Αριστερή Πτέρυγα τότε ήταν «φράξια» και η συμμετοχή του σ' αυτήν θα σήμαινε πως καταδικάζει τον ίδιο τον εαυτό του σαν «αντιδημοκράτη». Δεν την υπερασπίζεται γιατί δεν θα του δημοσίευαν το κείμενο. Όμως είναι καταπελιτικός στην καταδίκη της «φράξιας» μέσα σε φράξια. Αυτό που θέλει να πει είναι πως είναι απαράδεχτες και αντιδημοκρατικές οι «φράξιες» στις οποίες δεν συμμετέχει ο ίδιος.

Αλλά αυτή είναι η λογική του Τζίβα, ένα σύστημα εννοιών βαθειά ριζωμένο στη Σταλινική παράδοση. Η έννοια «φράξια» δεν είναι φυσικά επινόηση του Στάλιν αλλά από τον Στάλιν της δόθηκε η αυτόματη σύνδεση με κάτι κακό, της δόθηκε η έννοια της συνωμοσίας ενάντια στο κόμμα, η έννοια της προδοσίας. Πριν τον Στάλιν οι «φράξιες» δεν πολεμούνταν γιατί υπήρχαν, αλλά πολεμούσαν μεταξύ τους για την επικράτηση μέσα από τη συζήτηση της άποψης της πλειοψηφίας. Όταν μέσα στο κόμμα των μπολσεβίκων αποφασίστηκε η απαγόρευση των οργανωμένων φράξιων στη διάρκεια του εμφύλιου πολέμου, αυτό έγινε με βαρεία καρδιά, έγινε σαν υποχώρηση μπροστά στις σκληρές ανάγκες του «πολεμικού κομμουνισμού» (δηλαδή κατάσταση έκτακτης ανάγκης), έγινε σαν περιορισμός στην ελευθερία και τη δημοκρατία μέσα στο κόμμα. Τέτοιοι περιορισμοί δεν είναι

κάτι που μπορεί κανείς ν' αποκλείσει, και μέσα σε συγκεκριμένες συνθήκες μπορεί να είναι απαραίτητοι. Όταν όμως μετατρέπονται σε μόνιμες συνθήκες, όταν θεωρητικοποιούνται και προβάλλονται σαν το αποκορύφωμα της δημοκρατίας, τότε γίνονται νόμοι καταπίεσης και ολοκληρωτική κατάργηση της συζήτησης.

Το πρόβλημα της αριστεράς μέσα στην ΕΔΕΚ δεν ήταν ότι ήταν «φράξια». Ήταν ακριβώς το αντίθετο: ότι μπροστά στο φόβο της κατηγορίας για «φραξιονισμό» απέφυγε να οργανώσει οποιαδήποτε αντίσταση ενάντια στην καλοστημένη συνωμοσία της γραφειοκρατίας. Όταν προσπάθησε να το κάνει ήταν πολύ αργά. Το Γ' Συνέδριο την είχε ήδη αποκλείσει από όλα τα όργανα του κόμματος που απερίσπαστα προώθησαν σε αποφάσεις που οδήγησαν τελικά στις αποβολές. Όσο για την «φράξια» μέσα στην «φράξια» δεν είναι τίποτε άλλο από άλλοθι του Τζίβα για το ότι προτίμησε τις Δον-Κιχωτικές του περιπέτειες από την οργανωμένη πολιτική δράση.

Σοσιαλισμός

Η προσπάθεια του Τζίβα για πολιτική τοποθέτηση βασίζεται στην αντιπαράθεση του εθνικού αγώνα με τον ταξικό αγώνα. Ο άνθρωπος είναι φυσικά συγχισμένος και καταφεύγει σε ειρωνικές ρητορικές ερωτήσεις. Είναι αμφίβολο αν διάβασε καν το πρόγραμμα της Αριστερής Πτέρυγας.

«Όσο για το μεγάλο πρόβλημα που λέγεται εργατική τάξη-σοσιαλισμός οι διεθνιστές του «Μιλίταντ» υποστηρίζουν ότι η απελευθέρωση και σοσιαλισμός πάνε μαζί αδιάχωριστα. Στο σημείο αυτό μια μοναδική ερώτηση ετσι για να τελειώνουμε.

Μπορούν άραγε ν' αναλογιστούν πόσες πιθανότητες υπάρχουν να ολοκληρωθεί η κατοχή στην Κύπρο και πόσες ανάλογες να γίνει σοσιαλιστική επανάσταση στο νησί τώρα που το ελεγχεί άμεσα η Τουρκία;»

Η «μοναδική» ερώτηση του Τζίβα («έτσι για να τελειώνουμε») αποδειχίνεται χωρίς κανέναν νόημα. Είτε οι πιθανότητες είναι 99:1 είτε 1:99 τίποτε δεν αλλάζει. Γιατί το πρόβλημα είναι το πως θα αποφύγουμε την ολοκλήρωση της κατοχής. Κι ο Τζίβας δεν προσφέρει κανένα τρόπο. Η πραγματική ερώτηση είναι το ποιες είναι οι πιθανότητες να αποφύγουμε τραγικές εξελίξεις και με ποιο τρόπο. Πόσες πιθανότητες έχουμε ν' αποφύγουμε την ολοκλήρωση της κατοχής χωρίς σοσιαλιστική επανάσταση και πόσες με σοσιαλιστική επανάσταση. Ο Τζίβας πιστεύει πως έτσι κι αλλιώς οι πιθανότητες είναι μικρές.

«Ας αφήσουν λοιπόν ήσυχη την ΕΔΕΚ έστω και μόνη και μικρή να προσπαθεί να ξεπνήσει τούτο το λαό και να του εξηγήσει ότι οι μέρες του είναι μετρημένες αν μείνει απλός θεατής.»

Εμείς δεν είμαστε τόσο απαισιόδοχοι. Ακόμα και σε καπιταλιστικά πλαίσια η ολική κατάληψη της Κύπρου από την Τουρκία είναι πολύ απομακρυσμένη πιθανότητα. Όμως η διχοτόμηση και η διπλή Ένωση είναι αναπόφευκτη. Η μοναδική ελπίδα για την ανακοπή αυτής της πορείας είναι ο σοσιαλισμός. Ο αγώνας της Αριστερής Πτέρυγας για ταξικό μέτωπο της Ελληνοκυπριακής και Τουρκο-

κυπριακής αριστεράς δεν είναι ιδεαλιστικό ονειροπόλημα. Είναι η μόνη ρεαλιστική προσέγγιση για την αντιμετώπιση της διχοτόμησης. Ο ίδιος ο Τζίβας φτάνει πολύ κοντά στο ν' αναγνωρίσει αυτή την πραγματικότητα αλλά παραμένει συγχισμένος:

«Η αριστερά μέχρι σήμερα έχει εγκαταλείψει κυριολεκτικά στα χέρια της Δεξιάς και αστικής τάξης ό,τι θα μπορούσε η ίδια ν' αντιπροσωπεύσει και να προστατεύσει. Αφήσαμε να μας μιλούν για το Έθνος αλλά αυτό το Έθνος συνέχεια εξαρτιόταν από άλλους οι οποίοι σιγά σιγά το κατάντροσαν. Η αστική τάξη όχι μόνο δεν δικαιοσύνη αλλά και της αρνούμαστε να μιλά εξ ονόματος του Έθνους. Γιατί στα χέρια της ο λαός, η εδαφική ακεραιότητα μαζί με κάθε είδους αξιοπρέπεια είναι διαπραγματεύσιμα με τους αφέντες-συμβάχους της.»

Χωρίς καν να το καταλαβαίνει ο Τζίβας ζητά την ανατροπή της αστικής τάξης, τη δικτατορία του προλεταριάτου — φυσικά για το χατήρι του Έθνους! Δεν μας εξηγεί όμως πως η αριστερά θα παραμερίσει την αστική τάξη χωρίς να πάρει την εξουσία, χωρίς σοσιαλιστική επανάσταση.

Χωριστή Αυτοδιάθεση

Η ίδια σύγχυση επικρατεί όταν κατηγορεί την Αριστερή Πτέρυγα για υποστήριξη της χωριστής αυτοδιάθεσης.

«Δυστυχώς οι μαρξιστές του «Μιλίταντ» Κύπρου έχουν χάσει το δάσος κοιτάζοντας το δέντρο. Εφθασαν στο σημείο να υποστηρίξουν την χωριστή αυτοδιάθεση! Που στην ΟΥΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΧΙΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ. Γιατί τα κατεχόμενα ποτέ δεν υπήρξαν τουρκικά εδάφη. Χωριστή αυτοδιάθεση ή διπλή Ένωση μπορεί να γίνει με βάση τη διχοτόμηση. Γι' αυτό και απορρίπτονται και τα δύο.»

Το μυαλό του Τζίβα δεν μπορεί να χωρέσει ότι καμμία δύναμη στην Κύπρο ή και σ' ολόκληρη τη γη δεν μπορεί ν' αντιστρέψει ορισμένα κατοχικά δεδομένα όπως τον γεωγραφικό διαχωρισμό των κοινοτήτων, εκτός από την Τουρκοκυπριακή εργατική τάξη. Αν αποτύχουμε να πείσουμε τις Τουρκοκυπριακές μάζες ότι μπορούμε να ζήσουμε μαζί, η διχοτόμηση θα παραμείνει γεγονός. Χωρίς σοσιαλιστική επανάσταση η μοναδική μέθοδος για το διώξιμο του στρατού κατοχής είναι ο πόλεμος. Ένας πόλεμος που αυτή τη φορά θα επεκταθεί σε Ελληνο-Τουρκικό πόλεμο. Αυτό υποστηρίζει ο Τζίβας; έχει τόσο τυφλωθεί από τον σωβινισμό του που δεν βλέπει ούτε την αντιδραστική υφή μιας τέτοιας τοποθέτησης ούτε την αδυναμία των αστών για μια τέτοια περιπέτεια;

Τι σημαίνει αυτοδιάθεση των Τουρκοκυπρίων μέσα στις σημερινές συνθήκες; Σημαίνει απαλλαγή της από την καταπίεση του Τουρκικού στρατού, σημαίνει την ελεύθερη έκφραση της θέλησής της. Σημαίνει αφαίρεση της απειλής νέων σφαγών από τους διάφορους επίδοξους Σαμψών. Σημαίνει την μοναδική ελπίδα για μη διχοτομική λύση του Κυπριακού, την μοναδική ελπίδα για επανπροσέγγιση και ελεύθερη διακίνηση. Διαφορετικά η Κύπρος θα μείνει χωρισμένη στα δυο ο συνεχής στη σελ. 5

Τραμπουκισμοί στις πορείες - Συλλαλητήριο Η ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΕΔΕΚ ΦΡΑΓΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΡΑΚΥΛΑ

Όταν η ηγεσία της ΕΔΕΚ ανακοίνωσε στο Τύπο τις «αντικατοχικές» πορείες, (η μια από Πύργο προς Λ/σία και η άλλη από Δερύνεια) και καλούσε τους πάντες να συμμετάσχουν παράλειψε να συμπληρώσει πως η συμμετοχή απαγορευόταν στους υποστηρικτές της Αριστερας Πτέρυγας.

Αφτο το μάθαμε όταν αντιπροσωπεία της Αρ. Πτέρυγας πήγε στα γραφεία του κόμματος, για να κοινοποιήσει στην αρμόδια επιτροπή της ΕΔΕΚ για τις πορείες, ότι θα συμμετάσχει. Εκεί οι υπεύθυνοι Δ. Θεοδώρου ΚΟΓ της ΕΔΕΚ, Λ. Μαζαράκης και Α. Μαυροσκούφης μας δήλωσαν σε έντονο επιθετικό ύφος ότι μπορεί οποιοσδήποτε να συμμετάσχει στις πορείες εκτος της Αριστερας Πτέρυγας, και τους υποστηρικτές της.

Ωστόσο η Αριστερη Πτέρυγα με ανακοίνωση της στο Τύπο ημ. 11-7-84 καλούσε όλα τα μέλη του κόμματος όπως και κάθε εργαζόμενο νεολαίο να πάρουν μέρος μαζί και να μετατρέψουν με το αγωνιστικό τους παρον τις πορείες σε ΤΑΞΙΚΟ κάλεσμα απέναντι στους Τ/Κ εργαζόμενους, για κοινό αγώνα ενάντια στον Ιμπεριαλισμό και στις δυο αστικές τάξεις της Κύπρου (Ε/Κυπριακή και Τ/Κυπριακή) που τα συγροούμενα συμφέροντα τους οδήγησαν το λαο μας στις συγκρούσεις και το διαχωρισμό.

Οι συντρ. της Αρ. Πτέρυγας ενώθηκαν με την πορεία Πύργου - Λ/σίας και Δερύνειας - Λ/σίας από τα χαράματα της Κυριακής. Οι γραφειοκράτες μπροστα στη παρουσία ξένων προσωπικοτήτων και εκπροσώπων του ΠΑΣΟΚ δεν τόλησαν να ενοχλήσουν τους συντρόφους και τους άφησαν να φτάσουν με τους υπόλοιπους πεζοπόρους από Αστρομερίτη στο Παληομέτοχο.

Όμως την Δευτέρα το πρωί εκράγηκαν πρώτα στις πορείες από τον Πύργο και χρησιμοποιήσαν βία για να διώξουν έξω γνωστούς υποστηρικτές της Α.Π. που συμμετείχαν. Ο Τ. Χ. Δημητρίου εντέλως εκτος εαυτού φώναζε για «τσιβίτζια» «πουλημένους» «πράχτορες» κλπ. Κάποιος άλλος έπαθε αμόκ

Φράξιες, Διεθνείς

συνέχεια από σελ. 4

στρατος κατοχής θα συνεχίσει να «προστατεύει» τους Τουρκοκύπριους και οι κεφαλαιοκράτες θα συνεχίσουν να κυνηγούν τα κέρδη της...

Ναι, έχουμε εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη. Και την ελληνοκυπριακή, και την Τουρκοκυπριακή. Ο αγώνας είναι κοινός και περνα πέρα από κάθε σύνορο κοντρα στις προσπάθειες των αστών να τον απομονώσουν μέσα στα στενά πλαίσια του Έθνους-κράτους, κόντρα σε κάθε σοσιαλ-σβαβινιστική σύγχυση. Έχουμε πίστη στις ιδέες μας γιατί είναι γερα θεμελιωμένες στη σκληρή ανάλυση της αντικειμενικής πραγματικότητας κι όχι σε συναισθηματικές κραυγές απελπισίας.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

και κτυπιόταν στο έδαφος. Μερικοί άλλοι άφριζαν και ούρλιαζαν σαν να έβλεπαν φαντάσματα.

Επεισόδια σημειώθηκαν και στις πορείες από την Δερύνεια, όμως οι συντροφοί μπόρεσαν να περπατήσουν μέχρι το τέλος. Η προσπάθεια του ΚΟΓ Δώρου Θεοδώρου να τους διώξει (είτε τραβοκοπόντας από τα μαλλιά νεαρο συντροφο, είτε ακόμα καταγγέλοντας στην αστυνομία! ότι είναι ανειπιθύμητοι) σκόνταψε στο φιλικό κλίμα που επικρατούσε ανάμεσα στους υποστηρικτές της Αρ. Πτέρυγας και τους υπόλοιπους ΕΔΕΚίτες.

Οι πολιτικές διαφορές ανάμεσα στην Αρ. Πτέρυγα και την ηγεσία της ΕΔΕΚ έχουν μετατραπεί στο μυαλο του κάθε γραφειοκράτη σε μίσος και φανατισμό (ακόμα συχνά και πάνω σε προσωπικό επίπεδο) απέναντι σε κάθε υποστηρικτή της Σοσ. Έκφρασης).

Όμως όταν οι γραφειοκράτες βρεθούν αντιμέτωποι με υποστηρικτές της Αρ. Πτέρυγας η εικόνα που παρουσιάζουν είναι πραγματικά αξιολύπητη. Οι γραφειοκράτες θα μπορούσαν να άφηναν τους υποστηρικτές της Αρ. Πτέρυγας να περπατήσουν μέχρι το τέλος των πορειών αν είχαν την παραμικρή εμπιστοσύνη στους εαυτους τους και την ελάχιστη ψυχραιμία. Όμως τους ήταν αδύνατο να συγκρατήσουν την απελπισία που στοιβαζόταν μέσα τους όσο ένοιωθαν πως κάπου κοντα τους περπατούσαν οι υποστηρικτές της Αρ. Πτέρυγας.

Ο φανατισμός και το μίσος της γραφειοκρατίας κλιμακώθηκε στο καθιερωμένο συλλαλητήριο για καταδίκη του πραξικοπήματος στις 16 Ιούλη. Οργανωμένοι τραμπούκοι ενισχυμένοι με ασυρμάτους για άμεση επικοινωνία μεταξύ τους και με τη γραφειοκρατία επιδόθηκαν σε συνεχείς προκλήσεις και ξυλοδαρμούς ενάντια σε οποιονδήποτε υποψιάζονταν για υποστηρικτή της Αρ. Πτέρυγας. Ξέσχισαν πάνω της Τοπικής Οργάνωσης ΕΔΕΚ Παλαιχωρίου που υποστηριζε το κοινό αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων, ξέσκισαν σημαίες με σήματα του κόμματος γιατί ήταν κόκκινες που είναι απαγορευμένες γιατί το κόκκινο χρώμα έχει ταυτιστεί με την Αρ. Πτέρυγα.

Τα όσα συνέβησαν στις πορείες και το συλλαλητήριο δεν ήταν η πρώτη φορά που γίνονταν. Από το 1980 με τις αποβολές και προπάντων από το 1982 με την ανάπτυξη της Αρ. Πτέρυγας οι γραφειοκράτες έχουν κατατρομοκρατηθεί, και έχουν εντείνει τις επιθέσεις και τους τραμπουκισμούς τους ενάντια στους υποστηρικτές της Α.Π. έχουν κατατρομοκρατηθεί για την ανάπτυξη την ιδεών της Αρ. Πτέρυγας μέσα στη βάση του κόμματος χωρίς να καταλαβαίνουν ότι αφτο οφείλεται στην λανθασμένη πολιτική τους.

Γιατί η Αριστερη Πτέρυγα

δείχνει ξανά και ξανά ότι τις παραδόσεις και την επαναστατικότητα της ΕΔΕΚ δεν τις ξέγραψε αλλά τις κρατά παντιέρα, και μαζί με την Μαρξιστική θεωρία σαν οπλο προχωρά όλο και πιο μπροστα, αφήνοντας τους γραφειοκράτες μόνους με τα έπιπλα στα γραφεία τους.

Η Αριστερη Πτέρυγα ουδέποτε έχει ξεγράψει την ταξική πάλη τόσο στο εθνικό ζήτημα όσο και στο οικονομικό. Η γραφειοκρατία όμως το έχει κάψει.

Το ότι οι τραμπούκοι ξεσχίζουν τα πανώ που αναφέρονται στο κοινό μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων δεν δείχνει τίποτε άλλο παρα ότι θέσεις όπως αφτη, όπως της λαϊκής πολιτοφυλακής κάτω από εργατικό έλεγχο, όπως το πέρασμα της οικονομίας στα χέρια των εργατών έχουν ξεχαστεί και σβυστεί απ τα προγράμματα της ΕΔΕΚ.

Η γραφειοκρατία μας κτυπά μ' αυτο το βρώμικο τρόπο γιατί δεν έχει επιχειρήματα να μας αντιμετωπίσει πολιτικά. Γιατί γνωρίζει ότι οι θέσεις της Αρ. Πτέρυγας επαληθεύονται πέρα για πέρα, και ότι αυτές οι θέσεις άρχισαν να υιοθετούνται από την βάση του κόμματος και το

πλατύτερο εργατικό κίνημα. Η δύναμη της βάσης και η συνειδητοποίηση του εργατικού κινήματος είναι ο μεγάλος φόβος των γραφειοκρατών. Μέσα από την ανάπτυξη του το εργατικό κίνημα δεν έχει να χάσει τίποτα παρα μόνο τις αλυσίδες του αλλά οι γραφειοκράτες έχουν να χάσουν πολλά και προπάντων τα γραφεία και τις πολυθρόνες τους.

ΠΑΛΑΙΧΩΡΙ

Μέσα από αυτές τις εξελίξεις ολόκληρη η Τ.Ο. ΕΔΕΚ Παλαιχωρίου στράφηκε στην Αρ. Πτέρυγα σαν την εναλλακτική λύση για το κτύπημα της γραφειοκρατίας. Μετα από τους τραμπουκισμούς σε βάρος της στο συλλαλητήριο της 16ης Ιούλη έβγαλε και απόστειλε στην εφημερίδα μας την ακόλουθη ανακοίνωση που καταδικάζει τις επιθέσεις εναντίον της, καλώντας την Αρ. Πτέρυγα για μια σειρά επαφών και συζητήσεων μαζί της για τον συντονισμό του αγώνα ενάντια στη γραφειοκρατία και το σπρώξιμο του κόμματος προς την ταξική πάλη και το σοσιαλισμό.

Η ανακοίνωση της Τ.Ο. Παλαιχωρίου αναφέρει:

«Η Τοπική Οργάνωση του Σ.Κ. ΕΔΕΚ Παλαιχω-

ρίου καταδικάζει με αγανάκτηση τις ανανδρες επιθέσεις τραμπούκων ενάντια σε μέλη της Τ.Ο. στο συλλαλητήριο της 16ης Ιούλη.

Αντι να στρέψουν τα πυρά τους στη καταδίκη του φασιστικού πραξικοπήματος οι τραμπούκοι, με τις ευλογίες της γραφειοκρατίας του κόμματος, χτύπησαν αδιάκριτα δοκιμασμένους συναγωνιστές που το μοναδικό τους έγκλημα ήταν ότι κρατούσαν τις τιμημένες κόκκινες σημαίες του κόμματος μας και πανώ που καλούσε σε κοινό Μέτωπο των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργαζομένων.

Καλούμε όλους τους ΕΔΕΚίτες συναγωνιστές να μπου φραγμός σ' αυτη την κατρακύλα και την τρομοκρατία και να παλέψουν μαζί μας για να φύγουν οι τραμπούκοι από το κόμμα του Δώρου Λοϊζου, από το κόμμα της αντίστασης και του αντιφασιστικού αγώνα.

Οι τραμπουκισμοί και η βία που δεν σταμάτησαν τους ΕΔΕΚίτες από τον αγώνα του 1974 δεν μπορούν να σταματήσουν την πάλη για λευτερια και σοσιαλισμό.

Τ.Ο. ΕΔΕΚ ΠΑΛΑΙΧΩΡΙΟΥ

Το σύνθημα που γράφτηκε στον τοίχο των γραφείων της Τ.Ο. εκφράζει πολύ παραστατικά τα συναισθήματα της βάσης «ΔΩΡΟ, ΗΡΘΑΝ ΟΙ «ΚΟΚΚΙΝΟΙ» ΚΑΙ ΜΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΣΑΝ ΤΟ ΜΟΥΤΡΟ ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΙΟ ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ».

Η γραφειοκρατία κάνει πίσω

Η Αριστερη Πτέρυγα με ανακοίνωση της που δημοσιεύτηκε στον καθημερινό τύπο στις 18/7/ καταδίκασε τους τραμπουκισμούς και τους ξυλοδαρμούς εναντίον εδεκίτων και υποστηρικτών της Σ. Έκφραση, εξηγώντας τους λόγους γιατί η γραφειοκρατία δείχνει τόσο μίσος εναντίον της.

Σε απάντηση της η ηγεσία της ΕΔΕΚ μέσω του «γραφείου τύπου» του κόμματος με ανακοίνωση τους στις 19/7/ κατηγορεί την Αρ. Πτέρυγα και τα μέλη και υποστηρικτές της ότι

είναι πράχτορες που κινούνται από ξένα κέντρα για να πλήξουν το κόμμα και απειλούσε ότι «στες εκδηλώσεις μας έχουν θέση και εκείνοι που διαφωνούν, όχι όμως πλαστογράφοι και διαστρεβλωτές των θέσεων και των απόψεων του Σ.Κ. ΕΔΕΚ».

Στες 20/7/ επαναλαμβάνοντας φορτικά τις κατηγορίες για «διασυνδέσεις» της Αρ. Πτέρυγας με ξένα κέντρα και υπηρεσίες» και για τον «πρακτορικό ρόλο της ενάντια στο κόμμα» κατέληγε απειλώντας:

«Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ έχει ευθύνη και υποχρέωση να προστατέψει τη γραμμή και τις εκδηλώσεις του ενάντι οποιουδήποτε εισοδιστή και ταραξία. Αυτα προς γνώση και συμμόρφωση των πάντων.»

Σε απάντηση η Αρ. Πτέρυγα σε ανακοίνωση στις 21/7/ ανασκευάζει όλες τις κατηγορίες που της προσάπτει η ηγεσία της ΕΔΕΚ και εξηγούσε τους λόγους γιατί η ηγεσία της ΕΔΕΚ κτυπά με τόσο βρώμικο τρόπο τις ιδέες της και με την συμπεριφορά της κατεβαίνει στο πιο χαμηλο επίπεδο και την καλούσε παράλληλα «σε ανοικτή συζήτηση μπροστα στα μέλη και τους υποστηρικτές του κόμματος» ενώ την προκαλούσε «να τολμήσει να βάλει τις απόψεις της δίπλα στις δικές μας. Είναι καιρός η βάση της ΕΔΕΚ και οι πλατείες μάζες να έχουν τον λόγο».

Μέσα απ' αυτη τη δημοσιότητα η γραφειοκρατία το μόνο που κατάφερε ήταν να εξαγριώσει περισσότερο τη βάση του κόμματος για τους τραμπουκισμούς και τις γελοίες κατηγορίες ενάντια στην Α.Π. Οι πιέσεις από τη βάση (και από μέρους της ηγεσίας) προς τη γραφειοκρατία πήραν τέτοιες διαστάσεις που ανάγκασαν τον Κ.Ο.Γ. Δ. Θεοδώρου να υποβάλει παραίτηση. Τελικά πείστηκε να παραμείνει στο πόστο του μετα από εκλήσεις στελεχών της ηγεσίας.

Όμως κάτω από αυτές τις πιέσεις που δέχτηκαν οι γραφειοκράτες αναγκάστηκαν να πάψουν το «βαρυ του πυροβολικού» εναντίον της Αρ. Πτέρυγας και σε τελευταία ανακοίνωση τους δήλωναν, σ' ένα μικρο μονόστηλο χωμένο στις μεσαίες σελίδες ότι δεν θα ξαναασχοληθούν με την Α.Π.

Το ευχόμεστε βέβαια ότι η γραφειοκρατία δεν θα ξαναασχοληθεί μ' αυτο το βρώμικο τρόπο (είτε μέσα από ανακοινώσεις, είτε με τραμπουκισμούς) ενάντια στην Αρ. Πτέρυγα.

Αν αντίθετα συνεχίσει την κατρακύλα και τους τραμπουκισμούς θα βρεθεί ξανά αντιμέτωπη με ακόμα μεγαλύτερη αντίδραση από τη βάση.

Η εποχή της φτηνής λαοπλολγίας και των τραμπουκισμών χωρίς κόστος έχει πια φύγει χωρίς επιστροφή.

Αχιλλέας

συνέχεια από τη σελ. 1

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΜΟΥΣΣΑ ΟΝΟΥΡ

Τες μέρες, του έδωσε 2 κουβέρτες και του έβαλε μαζί με τρεις άλλους Τ/Κ σ' ένα δωμάτιο δίχως παράθυρα, το χειμώνα! Δύσκολα μπορούσαν να βρουν δουλειά, κι αυτοί που τα κατάφεραν έπαιρναν τις πιο δύσκολες δουλειές που υπάρχουν (αναβάτορα, νυχτερινές βάρδιες κλπ). Ήταν κάτω από τη συνεχή παρακολούθηση της αστυνομίας (συγκεκριμένα της ΚΥΠ) η οποία είχε την άνεση με την παραμικρή αφορμή να τους συλλαμβάνει, να τους βάζει υπό κράτηση, συχνά και να τους φυλακίζει.

Τα αριστερα κόμματα

Παρα τις απειλές της ΚΥΠ, κάλεσαν τον Σεπτέμβριο του 82 δημοσιογραφική διάσκεψη στην οποία κατέγγειλαν την καταπίεση από την αστυνομία και τις άσκητες συνθήκες στις οποίες ζουν. Η κυβέρνηση τους διαινεύει επίσημα και οι διαγωνιοί από την αστυνομία εντείνονται. Δύο μήνες αργότερα, τον Νοέμβρη, ξέσπασε η μεγάλη υπόθεση της εξάρθρωσης κατασκευαστικού διχτύου του Ντενκτας: 8 Τ/Κ συλλαμβάνονται με την κατηγορία της κατασκοπείας. Η αστυνομία μιλά για μεγάλη κατασκοπευτικό δίκτυο. Ο κυπριακός τύπος δίνει μεγάλη δημοσιότητα και βοήθεια ώστε να δημιουργηθεί το αίσθημα πλατιά στις Κυπριακές μάζες ότι όλοι οι Τ/Κ είναι πράκτορες. Τρεις βδομάδες αργότερα όλοι οι Τ/Κ αφήνονται ελεύθεροι — δεν υπάρχουν στοιχεία για κανένα! Οι εφημερίδες όμως το αποσιωπούν.

Μπροστα στην καταπίεση της αστυνομίας οι Τ/Κ αποφάσισαν να στραφούν προς τα αριστερα κόμματα για να τους προστατέψουν. Ομως δεν βρήκαν ανταπόκριση. Παραθέτουμε δυο χαρακτηριστικά παραδείγματα. Τον Απρίλη του 83 ο Μουσσα μαζί με κάποιον άλλο Τ/Κ, τον Σαμίρ, διανέμουν άλλο λάδι στο νοτιοανατολικό Καβαζογίου στο Δάλι στα οποία μιλούν για τις συνθήκες στις οποίες ζουν. Ορισμένοι γραφειοκράτες του ΑΚΕΛ τους διαχώνουν και παροτρύνουν την αστυνομία να τους συλλάβει! Πραγματικά συλλαμβάνονται, επειδή δεν έχουν μαζί τους ταυτότητα, αλλά απελευθερώνονται μετά από παρέμβαση συντρόφων της Αριστερής Πτέρυγας.

Τον ίδιο καιρο ο Τ/Κ Αλη Βουράλ επισκέπτεται τα γραφεία της ΕΔΕΚ. Σε συνάντησή του με τον Αρη Μαυροσκούφη

εξήγα τα πάντα για τη ζωή που κάνουν στο Νότο και τους φόβους του μήπως τους στείλουν στο Βορρα. Η απάντηση του Μαυροσκούφη ήταν: «και που ξέρω εγώ ότι εσύ δεν είσαι κατάσκοπος;»

Τα αριστερα κόμματα έχουν ευθύνες για ότι έχει συμβεί. Και η ΕΔΕΚ αλλά ιδιαίτερα το ΑΚΕΛ, μιλούν για κοινό αγώνα με τους Τ/Κ, για επαναστατημένη κλπ. Η καταπίεση των Τ/Κ του Νότου τους έδινε μια ευκαιρία να αποδείξουν πόσο έννοιοι αυτοί που λέν. Στις αρχές του 83 μετ' από έμμεση πίεση από την ΑΠ δημοσιογράφος των «ΝΕΩΝ» διεξάγει μια έρευνα για τις συνθήκες των Τ/Κ που ζουν στο Βορρα. Μένει άφωνος μπροστα στο τι ανακαλύ-

πτει. Ετοιμάζει ένα εκτενές ρεπορτάζ με φωτογραφίες και συνεντεύξεις αλλά το άρθρο δεν βλέπει ποτε το φως της δημοσιότητας. Οι πληροφορίες που πήραμε τότε μιλούσαν για πίεση από την ΚΥΠ.

Ότε η ΕΔΕΚ ούτε το ΑΚΕΛ μπορούν να υποστηρίξουν ότι δεν ήξεραν τι γίνεται. Οι Τ/Κ τους ζήτησαν επανειλημμένα και προσωπικά και ομαδικά, βοήθεια. Αλλά δεν έδωσαν καμμία σημασία.

Καμπάνια

Η «εξαφάνιση» του συντρόφου Μουσσα, έβαζε την ΑΠ μπροστα σ' ένα διπλό καθήκον.

Την καταγγελία από τη μια της Κυπριακής Κυβέρνησης στο Κυπριακό λαο και στο βαθμό που ήταν δυνατό διενθως, και από την άλλη την δημιουργία διεθνώς ενδιαφερόντων γύρω από τον Μουσσα για να τον προστατέψουν από οποιοδήποτε κίνδυνο που μπορούσε να διατρέξει στις φυλακές του Ντενκτας. Η ΑΠ έριξε όλο της το βάρος σ' αυτή την καμπάνια. Ξαν αποτέλεσμα:

—όλες οι κυπριακές εφημερίδες ασχολήθηκαν επανειλημμένα με το θέμα ζητώντας εξηγήσεις από την κυβέρνηση. Ακόμα και τα «ΝΕΑ» παρ' όλο που καθυστερήσαν αρκετά, αναγκάστηκαν να καταπιστούν με το θέμα.

—Ομάδα από 30 περίπου βολευτες του Εργατικού κόμματος έστειλε υψίστωση διαμαρτυρίας στον πρόεδρο Κυπριακού και τον Ντενκτας.

—Δημιουργήθηκε στην Ελλάδα Επιτροπή Συμπράτασης για την Απελευθέρωση των Τουρκοκύπριων Αγωνιστών η οποία ήρθε σ' επαφή με Ελληνικές και Τουρκικές οργανώσεις στην Ελλάδα.

—Με επιστολή της σε δεκάδες Ε/Κ οργανώσεις προσωπικότητες και Βουλευτες η ΑΠ τους ενημέρωσε για την παράδοση του Μουσσα και άλλων Τ/Κ και ζήτησε την καταδική της κυβέρνησης και τη συζήτηση του θέματος στη Βουλή.

—Αργότερα ο βουλευτής της ΕΔΕΚ Γιαννάκης Ομήρου κατέθεσε ερώτηση στη Βουλή πάνω στο θέμα.

—Οργανώσεις όπως την Κινηματογραφική Λέσχη και τον Νεοκυπριακό Σύνδεσμο κατέγγειλαν την ενέργεια της κυβέρνησης με ανακοινώσεις τους στον τύπο.

—Έγιναν παραστάσεις στην Κυπριακή κυβέρνηση (ουρουγ εξωτερικών) από τη Τζο Ριταρτσον που βρισκόταν στην Κύπρο εκ μέρους της Σοσιαλιστικής Διεθνούς, μεσά από

εξουσιοδότηση η οποία στάλθηκε στη Ριταρτσον από το Εργατικό Κόμμα Βρετανίας.

—Μεταφέρθηκε το θέμα στα Τ/Κ αριστερα κόμματα και τον «ουρουγ εξωτερικών» του Ντενκτας από την Τζο Ριταρτσον ύστερα από επαφές που είχε η ΑΠ μαζί της.

—Τουρκοκυπριακές, Τουρκικές εφημερίδες και ο Μπαϊράκ αναγκάστηκαν να καταπιστούν με το θέμα.

—Ομάδα από 30 περίπου βολευτες του Εργατικού κόμματος έστειλε υψίστωση διαμαρτυρίας στον πρόεδρο Κυπριακού και τον Ντενκτας.

—Δημιουργήθηκε στην Ελλάδα Επιτροπή Συμπράτασης για την Απελευθέρωση των Τουρκοκύπριων Αγωνιστών η οποία ήρθε σ' επαφή με Ελληνικές και Τουρκικές οργανώσεις στην Ελλάδα.

—Μαζεύσαμε τους οποίους εξηγήσαμε στις λεπτομέρειες. Η ανταπόκριση του Κυπριακού λαού ήταν απόλυτα θετική. Στη μεγάλη πλειοψηφία των περιπτώσεων καταδικάζαν έντονα την κυβέρνηση και δήλωναν υποστήριξη στην προσπάθεια της Α.Π.

—Ολες σχεδόν οι σοβαρές Ελληνικές εφημερίδες ασχολήθηκαν με το θέμα και καταδικασαν την ενέργεια της Κυπριακής κυβέρνησης.

—Η ΕΡΤ σε ραδιοφωνικό της πρόγραμμα στις 27.8. έκανε αναφορά στην ανακοίνωση της Α.Π. η οποία καταδικάζει την ενέργεια της Κυπριακής κυβέρνησης.

—Η Κυπριακή κυβέρνηση καταγγέλλθηκε στη Διεθνή

Αμνηστία στο Λονδίνο και στο παράρτημα της στην Κύπρο και της ζήτηθηκε να ενεργήσει για τη διάσωση του Μουσσα.

—Η Τουρκική εφημερίδα Γκουναϊντιν πήρε συνέντευξη από τον Μουσσα και τον φίλο του Μουσταφα την οποία δημοσίευσε στις 26 Αυγούστου.

—Τέλος ο Κυπριακός λαός είχε την ευκαιρία να μάθει λεπτομέρειες γύρω από το ζήτημα, αφού 20.000 προσουρές διανεμήθηκαν από συντρόφους της ΑΠ πτέρυγας πλατιά, χέρι με χέρι. Η καμπάνια αυτή κάλυψε εργοστάσια, συνδικάτους, συλλόγους, καφενέδες, πλατείες, βιομηχανικές περιοχές κλπ. (βλέπε άλλες στήλες για το περιεχόμενο της προσοούρας)

Μιλήσαμε με χιλιάδες εργαζομένους στους οποίους εξηγήσαμε τις λεπτομέρειες. Η ανταπόκριση του Κυπριακού λαού ήταν απόλυτα θετική. Στη μεγάλη πλειοψηφία των περιπτώσεων καταδικάζαν έντονα την κυβέρνηση και δήλωναν υποστήριξη στην προσπάθεια της Α.Π.

—Ολες σχεδόν οι σοβαρές Ελληνικές εφημερίδες ασχολήθηκαν με το θέμα και καταδικασαν την ενέργεια της Κυπριακής κυβέρνησης.

—Η ΕΡΤ σε ραδιοφωνικό της πρόγραμμα στις 27.8. έκανε αναφορά στην ανακοίνωση της Α.Π. η οποία καταδικάζει την ενέργεια της Κυπριακής κυβέρνησης.

—Η Κυπριακή κυβέρνηση καταγγέλλθηκε στη Διεθνή

Αμνηστία στο Λονδίνο και στο παράρτημα της στην Κύπρο και της ζήτηθηκε να ενεργήσει για τη διάσωση του Μουσσα.

—Η Τουρκική εφημερίδα Γκουναϊντιν πήρε συνέντευξη από τον Μουσσα και τον φίλο του Μουσταφα την οποία δημοσίευσε στις 26 Αυγούστου.

Τέλος ο Κυπριακός λαός είχε την ευκαιρία να μάθει λεπτομέρειες γύρω από το ζήτημα, αφού 20.000 προσουρές διανεμήθηκαν από συντρόφους της ΑΠ πτέρυγας πλατιά, χέρι με χέρι. Η καμπάνια αυτή κάλυψε εργοστάσια, συνδικάτους, συλλόγους, καφενέδες, πλατείες, βιομηχανικές περιοχές κλπ. (βλέπε άλλες στήλες για το περιεχόμενο της προσοούρας)

απονεμηθούν ευθύνες και να δικαστούν οι ένοχοι. Πρέπει να προστατευτούν οι Τ/Κ που εξακολουθούν να ζουν στο Νότο. Πρέπει να απαιτηθεί η απελευθέρωση του Μουσσα Ονούρ από τις φυλακές του Ντενκτας.

Κι αυτά όλα δεν θα τα κάμει η Κυπριακή κυβέρνηση. Μόνο τα εργατικά κόμματα μπορούν να τα πετύχουν. Μόνο το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ στο Νότο μπορούν να βάλουν φραγμό στην ασυδοσία της αστυνομίας και την καταπίεση των Τ/Κ. Και μόνο τα αριστερα Τ/Κ κόμματα μπορούν να πετύχουν την απελευθέρωση του Μουσσα.

Στον αγώνα της για το σοσιαλισμό η εργατική τάξη είχε και θα έχει πολλά θύματα. Σύντροφους όπως τον Μουσσα που σπάζουν στις φυλακές κι άλλους που έδωσαν ακόμα και το αίμα τους. Τέτοια κυπήματα μένουν ανεξίτηλα. Αυξάνουν την οργη της εργατικής τάξης για το σπύο καπιταλιστικό σύστημα και τους υπηρέτες του και την οκλίζουν με ακόμα μεγαλύτερη αποφασιστικότητα στον αγώνα για την εξουσία. Για την επαναστατική εργατική κυβέρνηση που θα δικάσει όλους τους εγκληματίες και δολοφόνους εργατών και ταξικών αγωνιστών.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΠΑΓΙΩΣ

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΠΑΓΙΩΣ

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΠΑΓΙΩΣ

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΠΑΓΙΩΣ

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΠΑΓΙΩΣ

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΠΑΓΙΩΣ

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΠΑΓΙΩΣ

Για τις δηλώσεις Μουσσα και Μουσταφα ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΔΕΚ-ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ

Κυπριακές εφημερίδες στη σημερινή τους έκδοση αναφέρονται σε συνέντευξη που έδωσαν οι Τ/Κ Μουσταφά Εμιν και Ονούρ Μουσταφά στην Τουρκική εφημερίδα «Γκουναϊντιν», στις 26-8-84. Στα δημοσιεύματα αναφέρεται μεταξύ άλλων ότι οι Τ/Κ δήλωσαν πως «έγιναν όργανα της Ε/Κ προπαγάνδας και «εξαγωγαστήκαν να μιλήσουν εναντίον των Τ/Κ ηγετών». Βάση γ' αυτά τα δημοσιεύματα είναι το έντυπο «Τουρκικός Τύπος» του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών της Κυπριακής κυβέρνησης που εκδίδεται στα Αγγλικά. Η περιλήψη του δημοσιεύματος της Γκουναϊντιν παραβλέπει τις λεπτομέρειες της συνέντευξης και αφήνει πολλά περιθώρια παρερμηνείας του περιεχομένου της.

Μια προερχτική μελέτη του σχετικού δημοσιεύματος δείχνει πως οι πιο πάνω δηλώσεις δεν είναι αναγκαστικά δηλώσεις των 2 Τ/Κ (ο Ονούρ Μουσταφά είναι το ίδιο άτομο με τον Μουσσα Ονούρ, με τον οποίο ασχολήθηκε πρόσφατα ο τύπος), αλλά πιθανόν προπαγάνδα της εν λόγω εφημερίδας.

Να τι γράφει η Γκουναϊντιν - χωρίς εισαγωγικά που μπαίνουν συνήθως όταν πρόκειται για συνέντευξη:

«Τους ξεγέλωσε η προπαγάνδα των Ε/Κ και πέρασαν στο Νότο. Όταν πέρασαν τους υποχρέωσαν να μιλήσουν εναντίον της Τουρκικής ηγεσίας και μετατράπηκαν σε όρ-

ση και την άνιση μεταχείριση από την Ε/Κ διοίκηση. Ένα πρωι ξυπνήσαμε από χτύπημα στην πόρτα μας. Ήταν πόρτα η αστυνομία. Ο αστυνομικός μας, είπε ότι θα μας πάει στην αστυνομία. Μη κάμε στο αυτοκίνητο και μετά παραδοθήκαμε στα Ηνωμένα Έθνη κοστά στα σύνορα και σταλθήκαμε στον Τουρκικό τομέα».

Ο Ελληνοκυπριακός τύπος έχει υποχρέωση απέναντι στο λαό κι απέναντι σε Τ/Κ αγωνιστές που δεν μπορούν να βρισκόμενοι στα μπουρνούμια όπου τους έστειλαν τα όργανα της Κυπριακής κυβέρνησης, να κλίνουν ανεξάρτητα έλεγχο αυτών του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών, και να μην παραποιούν τις φερόμενες δηλώσεις των Τ/Κ, οι οποίες εσ' άλλοι δεν γνωρίζουμε αν είναι γνήσιες, ή αν έγιναν ελεύθερα ή όχι κάτω από πιέσεις βασιτιστηρίων κι απειλών ενάντια στη ζωή τους.

Λευκωσία, 29-8-84

Λευκωσία, 29-8-84

Λευκωσία, 29-8-84

Λευκωσία, 29-8-84

Λευκωσία, 29-8-84

Λευκωσία, 29-8-84

Λευκωσία, 29-8-84

Λευκωσία, 29-8-84

Το κείμενο που ακολουθεί εκδόθηκε σε μικρή προσοούρα η οποία διανεμήθηκε σε 20,000 αντίτυπα, πλατιστα στους εργαζόμενους.

Την περασμένη βδομάδα παραδόθηκε από την Κυπριακή αστυνομία στο καθίστο του Ντενκτας ο Τουρκοκύπριος αριστερός Μουσσα Μουσταφά Ονούρ. Ζούσε στο Νότο εδώ και 7 χρόνια και ήταν κάτοχος Κυπριακού διαβατηρίου. Η αστυνομία τον συνέλαβε δίχως ένταλμα συλλήψεως, και δεν του επέτρεψε να επισκευαστεί με φίλους του ή με το δικηγόρο του. Την ίδια μέρα της συλλήψεως του, Τρίτη 14 Αυγούστου παραδόθηκε στο στρατό κατοχής.

Το κείμενο που ακολουθεί εκδόθηκε σε 20,000 αντίτυπα, πλατιστα στους εργαζόμενους.

Η ζωή του συντρόφου Μουσσα βρισκόταν σε κίνδυνο. Λόγω της πολιτικής δράσης που είχε αναπτύξει, βρισκόταν στο στόχαστρο και της Ε/Κυπριακής αστυνομίας και του καθεστώτος Ντενκτας. Αγωνιζόταν για την ενότητα Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων ενάντια στην κατοχή, ενάντια στην καταπίεση των Τ/Κ που ζουν στο Νότο, ενάντια στη διχοτόμηση της Κύπρου, για μια Κύπρο ελεύθερη και σοσιαλιστική. Πίστευε στην ενότητα των αριστερων κομμάτων στο Βορρα και το νοτο μακριά από τη συνεργασία με τους αστους, σαν τη μοναδική βάση στην οποία μπορούσε να στηριχτεί ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας του Κυπριακού λαού.

Η περίπτωση του Μουσσα Ονούρ δεν είναι μοναδική. Στο παρελθον βγήκαν στην επιφάνεια πολλές περιπτώσεις παράδοσης Τ/Κ, Τούρκων και Κούρδων πολιτικών προσφύγων πίσω στο καθεστως του Ντενκτας. Από τις πιο σημαδιακές ήταν η παράδοση των Γκαζελ και Μουσταφά τον Σεπτέμβριο του 1982, οι οποίοι αργότερα εχτελέστηκαν από τη Χούντα του Εβρεν, και η ανταλλαγή 3 Τ/Κ με 4 Ελλαδίτες που καταλάβοντες πέρασαν τα σύνορα — ενέργεια την οποία ο ίδιος ο γενικός εισαγγελέας αναγκάστηκε να χαρακτηρίσει αργότερα σαν αντιανταγματική (Μάρτης 1983). Σύμφωνα με την Ουφνητική Κυπριακή αστυνομία παραδίνα πολύ συχνά στο στρατο κατοχής Τ/Κύπριους οι οποίοι δραπέτευαν από το Βορρα λόγω του ημιστρατιωτικού καθεστώτος που επικρατεί εκεί και των αθλών συνθήκες διαβίωσης.

Η ενέργεια αυτή της αστυνομίας αποτελεί έγκλημα. Οχι μόνο ενάντια στο συν. Μουσσα τον οποίο στέλνει στη φυλακή ή το θάνατο, αλλά και ενάντια στην Κυπριακό λαο. Γιατί εντείνει τις καλοψυχίες ανάμεσα στις δυο κοινότητες. Γιατί τη στάση της αστυνομίας οι Τ/Κ μάζες ερμηνεύουν σαν έθρορα από τους Ε/Κ προς τους Τ/Κ γενικά. Γιατί σαν αποτέλεσμα τέτοιων ενεργειών οι προσβεβλητοί Τ/Κ έχουν κάθε λόγο να μην έχουν καμμία εμπιστοσύνη στους Ε/Κ.

Τέτοιες ενέργειες ισοδυναμούν με αναγνώριση του κράτους στο Βορρα, το οποίο τόσο έντονα καταδικάζει η Κυπριακή Κυβέρνηση. Δείχνουν πως όταν είναι για την καταπίεση αριστερων αγωνιστών και αριστερων ιδεών, το κυπριακό αστικό κράτος δεν έχει κανένα πρόβλημα να συνεργαστεί με τον «θανάσιμο» εχθρο του του Ντενκτας. Η Κυπριακή αστυνομία προσπαθεί να

καλυφτεί πίσω από τη δημιουργία εντυπωσιμών ότι οι Τ/Κ που διώχονται είναι εγκληματίες και οι τύπος μιλούσε για την εξάρθρωση ολόκληρου κατασκευαστικού διχτύου αποτέλεσμα όλοι οι Τ/Κ αφέθηκαν ελεύθεροι γιατί δεν υπήρχαν στοιχεία για κανένα.

Αν η κυβέρνηση ανεχόταν τους Τ/Κ που δραπέτευαν από το Βορρα να ζήσουν στο Νότο, σήμερα θα υπήρχε μια αισθητή Τ/Κυπριακή κοινότητα μαζί με τους Ε/Κύπριους

...Ο λόγος για τον οποίο φεύγουμε από τον Βορρα για να ρθούμε στο Νότο είναι γιατί δεν μπορούμε ν' αντέξουμε την καταπίεση των Τουρκικών στρατημάτων και του Ντενκτας, και γιατί πιστεύουμε πως θα βρούμε καλύτερες συνθήκες ζωής μεσα στον Ε/Κυπριακό τομέα. Είμαστε εναντίον της κατοχής Κυπριακών εδαφών από τα Τουρκικά στρατεύματα και πιστεύουμε πως ο αγώνας είναι κοινός ανάμεσα στους Τ/Κ και Ε/Κ για την απελευθέρωση της Κύπρου...

...Κάθε λίγο καιρο συλλαμβάνονται ορισμένοι και τους παραδίδουν στον Ντενκτας. Άλλοι απ' αυτούς εκτελούνται από τα αποσπάσματα της Χούντας, άλλοι σπάζουν στις φυλακές...

...ποτέψαμε στην Ε/Κ τηλεόραση και το ραδιο, ότι στο Νότο θα είχαμε ν' αντιμτωπίσουμε πιο πολιτισμένες και πιο ανθρώπινες συνθήκες για να ζήσουμε...

...Θέλουμε να μεταφέρουμε ένα μήνυμα στον Κυπριακό λαο: Όχι αυτο που για την πλειοψηφία ονομάζεται δημοκρατία, για μας δεν είναι τίποτα άλλο από μια απελευθέρωση καθημερινή τρομοκρατία...

...Η στάση της αστυνομίας θυμίζει Μεσαίωνα, θυμίζει εμπόριο σκλάβων. Η ζωή των Τ/Κύπριων δεν μετρα για τίποτα. Οι Τ/Κύπριοι είναι πολίτες τρίτης και τέταρτης κατηγορίας. Μπορούν να ανταλλάσσονται και να αποτελούν εφεδρεία για τα απάνθρωπα παζαρέματα με τον Ντεκτας...

...Ζούμε μέσα σε συνθήκες πραγματικά άθλιες, με πολλούς από μας άνεργους για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Κάθε τόσο η αστυνομία ξεσηκώνει μερικούς από μας για να τους στείλει να ζήσουν, δίχως εξήγηση, σε άλλες περιοχές ή άλλες πόλεις. Η

Από ανακοίνωση την οποία εκδόθηκε στην ΑΠ τον 14 Αυγούστου του 1983

Ο Μουσσα Ονούρ βρισκόταν στα χέρια του Ντεκτας ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑ Ε/Κ ΚΑΙ Τ/Κ ΔΕΞΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΥΣΣΑ ΟΝΟΥΡ:

Ο Μουσσα Ονούρ είναι ένας Κύπριος αριστερός. Μισούσε την αδικία και την καταπίεση. Αποβλήθηκε από τη ζωή στο στρατο — και πιστεύοντας πως θα βρει μια καλύτερη ζωή στο Νότο, δραπέτευσε με κίνδυνο της ζωής του, κι ήρθε στα εδάφη που ελέγχει η Κυπριακή Δημοκρατία.

Πίστευε, όπως αναφέρει η ανακοίνωση που ο ίδιος μαζί με άλλους Τ/Κ διάνεμαν το Φεβράριο του 83, στα λόγια της Ε/Κυπριακής τηλεόρασης και του ραδιοφώνου.

Τι έκαμε λοιπόν ο Μουσσα Ονούρ για να σείξει αυτή την εγκληματική μετρίση από μέρους της Κυπριακής αστυνομίας; Σεπτέμβρης 82 - Μάρς 83

Όλη αυτή την περίοδο ο Μουσσα αγωνιζόταν ενάντια στην καταπίεση των Τ/Κ που βρισκόταν στο Νότο. Τον Σεπτέμβριο του 82 λαμβάνει μέρος σε δημοσιογραφική διάσκεψη την οποία κάλεσαν Τουρκοί, Κούρδοι και Τ/Κ στην οποία εξήγησε τις άθλιες συνθήκες στις οποίες ζουν και την καταπίεση της αστυνομίας. Η Κυβέρνηση τους διαμαρτυρήθηκε. Οι διωγμοί από την αστυνομία συνεχίζονται. Το Φεβράριο ηγείται νέας κινητοποίησης των Τ/Κ οι οποίοι με νέα ανακοίνωση καταγγέλλουν ανοιχτά την τρομοκρατία που ασκείται πάνω τους από τα στυνομια όργανα. Ο Μουσσα καθιερώνεται σαν ο αναγνωρισμένος ηγής των Τ/Κ στο Νότο, κι αποκατατάσσεται με μια σειρά από Τουρκικές οργανώσεις στην Ελλάδα και άλλου. Τον Μάρτη ηγείται αντιπροσωπείας από 25 περίπου Τ/Κ που επέσπευσαν να γραφεί το Συνδικατο στη Λ/σία και διαμαρτυρήσαν για τις παράνομες συλλήψεις Τ/Κ και την αποστολή τους στο Βορρα. Τον Μάρτη του 83 εκλέγεται σε πλατιά σύσκεψη στη Λ/σία μέλος της επιτροπής για τη Συν-

αποτέλεσμα από πολλές εκατοντάδες Τ/Κ — τρανχητή απόδειξη της καταπίεσης που υφίστανται οι Τ/Κ στο Βορρα και όλο στο στα χέρια όσων ελκριντα αγωνίζονται για να Κύπρο στην οποία οι δυο κοινότητες να ζουν ειρηνικά. Ο διογισμος των Τ/Κ που έρχονται

στο Νότο ισοδυναμεί με την αποδοχή και προώθηση της διχοτόμησης από μέρους της Κυπριακής κυβέρνησης.

Η στάση του κυπριακού κρατικού μηχανισμού προς τους Τουρκοκύπριους του Νότου δημιουργεί ένα τεράστιο πολιτικό θέμα για τα αριστερα κόμματα, την ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ. Γιατί και τα δυο υποστηρίζουν την επαναστατική και τον κοινό αγώνα Ε/Κ και Τ/Κ. Ομως πιστε δεν αντέδρασαν ουσιαστικά ενάντια στην καταπίεση των στοιχειών ανθρωπίνων και δημοκρατικών δικαιωμάτων των Τ/Κ του Νότου ή ενάντια στις άθλιες συνθήκες στις οποίες ζουν. Παρ' όλες τις καταγγελίες που έγιναν τόσες φορές τα τελευταία 2-3 χρόνια από τους ίδιους τους Τ/Κ, ποτε δεν προσπάθησαν να προστατέψουν τους Τ/Κ από την ασυδοσία των οργάνων της ΚΥΠ. Σ' αυτο τον τομέα, όπου πέρα από φραστικές τοποθετήσεις οι ηγεσίες των αριστερων κομμάτων μπορούσαν να αποδείξουν στην πράξη τα συντροφικά τους αισθήματα απέναντι στους Τ/Κ, απέτυχαν πλήρως.

Γεγονος παραμένει όμως, ότι μόνο η εργατική τάξη μέσα από τις οργανώσεις της, κύρια ηγελαδι τα αριστερα κόμματα και τις συνδικατές, μπορεί να προσεγγίσει ελκριντα τους Τ/Κ και να προσπαθήσει αυτούς που βρισκόταν στο Νότο. Αυτο γιατί τα συμπερόντα των εργαζομένων είναι από τη φύση της τάξης στην οποία ανήκουν, διεθμιστικά. Η ενότητα Ε/Κ - Τ/Κ εργαζομένων αποτελεί τη μόνη βάση πάνω στην οποία μπορεί να

κτιστεί μια σοσιαλιστική ελεύθερη Κύπρος με τις δυο κοινότητες να ζουν σε συνθήκες ειρήνης και συντροφικότητας. Αυτή η βάση τίναζει στον αέρα το κυπριακό κράτος και τα όργανα του με τις ενέργειες τους ενάντια στους Τ/Κ.

Τα αριστερα κόμματα οφείλουν να αντιδράσουν άμεσα και αποφασιστικά. Το ίδιο κάθε δημοκράτης που καταλαβαίνει ότι ο μεγαλύτερος εχθρος του Κυπριακού λαού είναι ο εθνικισμος. Οι συνδικαλιστικές και άλλες οργανώσεις των εργαζομένων πρέπει επίσης ν' αντιδράσουν. Πρέπει να γίνει δημόσια έρευνα με συμμετοχή των συνδικαλιστικών οργανώσεων για να εντοπιστούν οι δικαστούν οι υπεύθυνοι. Οι οργανώσεις και τα κόμματα των εργαζομένων πρέπει να αναγκάσουν την κυβέρνηση να δαχει μια τέτοια έρευνα γιατί από μόνη της δεν θα το κάνει ποτε.

Στο μεταξύ ο Μουσσα κινδυνεύει στα χέρια του Ντενκτας. Πρέπει να απαιτηθεί η άμεση απόλυση του και η μεταφορά του στη χώρα που θέλει να ζήσει. Τα Ελληνοκυπριακα εργατικά κόμματα πρέπει να καλέσουν τα αντίστοιχα Τ/Κυπριακα ν' αγωνιστούν γ' αυτο το σκοπο. Η Τ/Κ εργατική τάξη έχει τη δύναμη άμα κινητοποιηθεί, να πετύχει κάτι τέτοιο.

Ταυτόχρονα πρέπει να προσπαθήσουμε τους Τ/Κ που παραμένουν στο Νότο από την εχθρα της Κυπριακής Κυβέρνησης. Πρέπει να κτυπηθεί στη ρίζα ο εθνικισμος που προωθείται και το μίσος ενάντια στους Τ/Κύπριους. Πρέπει να συντριβεί η προκατάληψη ότι όλοι οι Τ/Κύπριοι που δραπέτευσαν είναι εγκληματίες και κατασκόποι. Πρέπει να μπει φραγμος στην ασυδοσία της αστυνομίας και του κράτους. Η Εργατική Τάξη της Κύπρου έχει κάθε συμφέρον να παλαίψει γ' αυτά, κι έχει όλη τη δύναμη για να τα πετύχει.

ΔΩΡΟΣ ΛΟΪΖΟΥ ΠΟΙΗΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

Δέκα χρόνια πέρασαν από τότε που σκότωσαν τον αγωνιστή της λευτεριάς και του σοσιαλισμού, τον Δώρο Λοΐζου. Η ΕΟΚΑ Β' στις 30 Αυγούστου 1974, στρέφει τα όπλα της στο Βάσο Λυσσαρίδη, Πρόεδρο του Σ.Κ. ΕΔΕΚ και στο Δώρο Λοΐζου, ΚΟΓ της Σ.Ν. ΕΔΕΝ και μέλος του πολιτικού γραφείου του Σ.Κ. ΕΔΕΚ. Ο Λυσσαρίδης σώζεται — ο Δώρος Λοΐζου, ο ποιητής επαναστάτης μένει αιμόφυρτος στην πλατεία.

Ο σύντροφος Δώρος Λοΐζου δεν ήταν μόνο γνωστός για την ανθρωπια και την ποίηση του αλλά και για την επαναστατική του δράση και σκέψη. Ήταν ένας από τους εμπνευστές της εφημερίδας της Σ.Ν. ΕΔΕΝ «Σοσιαλιστικής Έκφρασης» και μέλος της πρώτης συντακτικής επιτροπής ή οποία προχώρησε στην έκδοση του πρώτου φύλλου της εφημερίδας το Σεπτέμβρη του 73 τότε που ήταν τετρασέλιδη μαυρόασπρη ενσωματωμένη στα «ΝΕΑ» κάθε Παρασκευής.

Ύστερα από τον θάνατο του Δώρου οι υπόλοιποι σύντροφοι (που βρίσκονταν στην ηγεσία της νεολαίας ΕΔΕΝ) συνέχισαν την πορεία που είχε χαραχθεί η «Σοσιαλιστική Έκφραση» μέσα στο κόμμα και στο κίνημα. Μετά από τις πρώτες αποβολές του 80, αυτοί οι ίδιοι σύντροφοι πρωτοστάτησαν για την δημιουργία της Αριστερης Πτέρυγας του κόμματος, όργανο της οποίας εξακολουθεί να είναι η «Σοσιαλιστική Έκφραση» συνεχίζοντας την παράδοση της τετρασέλιδης έκδοσης του Σεπτέμβρη του 73.

Ο σύντροφος Δώρος, δεν είναι κανένα μυθικό πρόσωπο, ούτε κανένα απομονωμένο ήρωα. Ήταν ένας άνθρωπος με μεγάλες ευαισθησίες, ένας άνθρωπος που αφιέρωσε την ζωή του στον αγώνα για την ελευθερία, για την ανάπτυξη του ανθρώπου ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, στον αγώνα για τον σοσιαλισμό. Έτσι πραγματική τιμή προς ένα τέτοιο σύντροφο, προς ένα σύντροφο σαν τον Δώρο, δεν αποτελούν οι ωραίες ομιλίες και οι ωραίες αφίσες αλλά η συνέχιση του αγώνα τον οποίο άρχισε τότε μαζί με τους συντρόφους μέσα από τον χώρο της νεολαίας ΕΔΕΝ, μέσα από την εφημερίδα «Σοσιαλιστική Έκφραση» καθώς και η πάλη για την διάδοση και επικράτηση των σοσιαλιστικών ιδεών τις οποίες συμμαρζίζονταν και ο ίδιος.

Ο σύντροφος Δώρος στο σύντομο χρονικό διάστημα της ζωής του, κατέληξε μέσα από μια πορεία δράσης μέσα στο κίνημα ένας υπερασπιστής των μαρξιστικών ιδεών ένας πραγματικός αγωνιστής. Έτσι για να μπορέσουμε να καταλάβουμε ποιος ήταν πράγματι ο Δώρος Λοΐζου δεν πρέπει να πάροουμε αποσπασματικά ορισμένες φάσεις από την ζωή του αλλά να δούμε την εξέλιξη του μέσα στις διαφορετικές περιόδους της ζωής του.

Όταν η Χούντα κατάλαβε την εξουσία στην Ελλάδα το 67, ο Δώρος σπούδαζε τότε στην Ρόδο. Δεν δίστασε όμως να λάβει μέρος στον αντιχουντικό αγώνα

και γι' αυτή του την δράση διώκεται από την Ελλάδα και καταλήγει στις ΗΠΑ όπου τέλειωσε Ελληνική και Αγγλική Λογοτεχνία. Την περίοδο 68—72 που βρισκόταν στις ΗΠΑ, ασχολείται αρκετά σοβαρά με την ποίηση. Μέσα από τα ποιήματα του φαίνεται η αγωνία του για τον άνθρωπο και η αναζήτηση ουσίας για την ζωή.

Σ' αυτή την περίοδο της ζωής του όμως αδυνατεί να βρει οποιαδήποτε λύση ή διέξοδο στην καταπίεση του ανθρώπου από το καπιταλιστικό σύστημα. Επηρεάζεται από τους αγώνες των λαών του 3ου κόσμου αλλά ακόμα πιστεύει στους λαούς, μ' ένα αφηρημένο τρόπο, ακόμα να ξεκαθαρίσει τα ταξικά συμφέροντα μέσα στην κοινωνία και το πως επιδρούν οι κοινωνικο-οικονομικές συνθήκες στην δι-αμόρφωση του ανθρώπου.

Το 1972 επιστρέφει στην Κύπρο και αρχίζει να δουλεύει σαν καθηγητής στην Αγγλική Σχολή. Οι συνθήκες του αντιφασιστικού αγώνα τότε μέσα στην Κύπρο τον απομάκρυναν από την ποίηση και τον οδήγησαν πιο πολύ προς την πολιτική δουλειά. Ήταν μέσα σ' αυτά τα πλαίσια που εντάχθηκε και άρχισε να δουλεύει μέσα από τους κόλπους της νεολαίας ΕΔΕΝ και του Σ.Κ. ΕΔΕΚ.

Τότε, ο ταξικός χαρακτήρας της Κυπριακής κοινωνίας επισκιαζόταν από την κύρια αντίθεση μεταξύ Μακαριακών και Γριβικών.

Η ΕΔΕΚ ήταν ένα νεοδημιουργικό κεντρώο κόμμα του οποίου η νεολαία αποτελείτο από ένα κράμα επαναστατικών αριστερών στοιχείων και γίνονταν εύφορο έδαφος για την ανάπτυξη των Μαρξιστικών ιδεών.

Τον Σεπτέμβρη του 73, η ηγεσία της νεολαίας της ΕΔΕΝ, θέλοντας να καθιερώσει μέσα στον Κυπριακό χώρο και ειδικότερα στην νεολαία μια διαφορετική έκφραση, μια επαναστατική φωνή, εκδίδει το πρώτο φύλλο της εφημερίδας «Σοσιαλιστική Έκφραση». Ήταν μέσα στην πρώτη συντακτική επιτροπή αυτής της εφημερίδας που ανήκε και ο Δώρος. Τότε όμως η ηγεσία της νεολαίας και κατ' επέκταση και η συντακτική επιτροπή δεν είχαν ξεκάθαρους προσανατολισμούς, ούτε κοινές προοπτικές και αυτοί ήταν ολόφανερο μέσα από τα άρθρα της εφημερίδας. Έτσι η συντακτική επιτροπή και η ηγεσία της νεολαίας στράφηκαν προς τα κλασσικά κείμενα του Μαρξισμού (Μαρξ, Λένιν, Εγκελς) σε μια προσπάθεια να εμβαθύνουν στον Μαρξιστικό τρόπο σκέψης και δράσης.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια είναι που και ο σύντροφος Δώρος αρχίζει την σοβαρή μελέτη των μαρξιστικών κειμένων και φθάνει στο συμπέρασμα πως ο αγώνας για τον σοσιαλισμό καταχτιέται μόνο μέσα από τον αγώνα των καταπιεσμένων μαζών και δεν είναι κάποιο ημιουργικό ορισμένων γραφειοκρατιών. Αυτή την χρονία είναι που εκλέγεται και ΚΟΓ της Σ.Ν. ΕΔΕΝ. Η έκδοση της εφημερί-

δας συνεχίζεται αλλά δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις όπου η ηγεσία της ΕΔΕΚ προσπαθεί να λογοκρίνει την εφημερίδα.

Παράλληλα με την δουλειά του μέσα στο κόμμα, ο σύντροφος Δώρος δεν παύει από του να παλεύει για την εξάπλωση των σοσιαλιστικών ιδεών ακόμα και μέσα στον μαθητικό κόσμο, χώρος που του προσφερόταν σαν καθηγητής που ήταν.

Σύντομα όμως, τον Ιούνιο του 74 εγκαταλείπει το πόστο του καθηγητή και αφιερώνει πια την ζωή του στον αγώνα για τον σοσιαλισμό, σαν έμμιθος του κόμματος, σαν ΚΟΓ της Σ.Ν. ΕΔΕΝ και σαν μέλος του πολιτικού γραφείου του κόμματος.

Ακολουθεί το πραξικόπημα και η εισβολή. Η επαναστατική πολιτική της ΕΔΕΚ και η αντίσταση της στο πραξικόπημα την μετατρέπουν με γοργούς ρυθμούς σ' ένα μαζικό κόμμα της αριστερας.

Οι φασίστες της ΕΟΚΑ Β' σε μια προσπάθεια τους να αποκεφαλίσουν το κίνημα που έβλεπαν να αναπτύσσεται σκοτώνοντας τον πρόεδρο της ΕΔΕΚ, δολοφόνησαν τον Δώρο Λοΐζου.

Η κηδεία του Δώρου μετατράπηκε σε μια δυναμική διαδήλωση ενάντια στον φασισμό. Πάνω από το φέρετρό του, οι σύντροφοι έδιναν την υπόσχεση:

«... Ορkiζομαστε πως καμμία δύναμη δεν θα ανακόψει την πορεία μας, πως τίποτα δεν θα σταματήσει τις καρδιές του προδομένου αυτού λαού να αποζητά την λευτερία. Πιστοί στις διακηρύξεις της οργάνωσης μας θα βγούμε ξανά αν χρειαστεί στους δρόμους και στες πλατέες για να τσακίσουμε κάθε σκοτεινή ή φανερή δύναμη που θα προσπαθήσει να στερήσει απ' αυτό το λαό το δημοκρατικό δικαίωμα να ζήσει ελεύθερος».

Μετά την δολοφονία του Δώρου, ιδρύεται τον Σεπτέμβριο του 74 η Δημοκρατική Νεολαία Δώρου Λοΐζου, η μαθητική οργάνωση για την δημιουργία της οποίας έβαλε τα πρώτα χαλίκια ο ίδιος ο Δώρος. Η ΔΝΔΛ ανδρώνεται, αναπτύ-

Ο σ. Θέμος Δημητρίου εκ μέρους της Σοσ. Εκφρασης καταθέτει στεφάνι στο μνήμα του Δώρου Λοΐζου στο μνημόσυνο που έγινε στις 26 Αυγούστου. Η φετεινή παρουσία των υποστηριχτών της Αριστερης πτέρυγας στο μνημόσυνο του νεκρού σύντροφου ήταν ιδιαίτερα αισθητή.

σεται και δυναμώνει. Γίνεται η κύρια δύναμη μέσα στα σχολεία και μπαίνει στην ηγεσία του μαθητικού κινήματος, όπου τον Οκτώβρη του 74 κατεβάζει ολόκληρη την μαθητική νεολαία της Λευκωσίας σε μια μεγαλειώδη διαδήλωση ενάντια στον Ιμπεριαλισμό, την Χούντα και την εισβολή παρόλες τις προσπάθειες των «εθνικοφρόνων» μαθητών να την σαμποτάρουν και την ειδική απαγόρευση από το Υπουργείο Παιδείας.

Η αδυναμία των οργανωτικών δομών του κόμματος και της Νεολαίας και ο περιορισμός της πολιτικής, και δράσης της ΕΔΕΚ μέσα στα Μακαριακά πλαίσια —αργότερα η υποστήριξη της Δ.Η.Κ.Ο.ϊκής πλειοψηφίας στη Βουλή, απογοητεύουν τη Νεολαία και οδηγούν στην απομαζικοποίηση.

Ένα τραγικό θύμα ήταν

και η Δ.Ν.Δ.Λ. που σήμερα υπάρχει — στην ουσία — μόνο στις συνειδήσεις των παλιών μελών της.

Ο σύντροφος Δώρος, δεν είναι για μας μια αγιογραφία. Ήταν ένας σύντροφος που σφράγισε με το αίμα του την πίστη του στην λευτεριά, την δημοκρατία, τον σοσιαλισμό. Εμείς συνεχίζουμε και θα συνεχίσουμε αυτο τον αγώνα μέσα από τις γραμμές της οργάνωσης μας, παλεύοντας για την ανατροπή τούτου του συστήματος για την νίκη της εργατικής τάξης για την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού στον οποίο πίστεψε ο Δώρος.

Μόνο έτσι τιμούμε ένα σύντροφο που έπεσε παλεύοντας για την λευτερία και τον σοσιαλισμό.

ARTEMIS KYNHΓΟΥ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΙ ΧΟΡΟΙ ΛΑ/ΚΑΣ ΚΑΙ Λ/ΣΟΥ

Μετά τον πετυχημένο χορό της Λ/σίας, η Αριστερη Πτέρυγα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ προχωρά με βεβαιότητα για την επιτυχία στην διοργάνωση των επαρχιακών χορών, στην Λ/κα και την Λ/σο.

Στην Λ/κα ο χορός θα γίνει στις 29/9/84 στο κέντρο «Mediterranean» με εισόδο £3.50 και θα περιλαμβάνει πλούσιο φαγητό μουσική και ποτό.

Στην Λ/σο ο χορός θα γίνει στις 7/10/84 στο κέντρο «Καβούρι» (δρόμος Λεϊντις Μάιλ στο Ζακάκι) Είσοδος £3 που θα περιλαμβάνει φαγητό - μουσική.

Οι οικονομικοί στόχοι είναι για την Λ/κα £1.250 και για την Λ/σο £1.500.

Τα χρήματα που μαζεύουμε από τέτοιες εκδηλώσεις είναι απαραίτητα για την συνέχιση της δουλειας μας και το πέρασμα των Μαρξιστικών ιδεών σε κάθε γωνία του Εργατικού κινήματος. Δώστε κάθε βοήθεια και συμπαράσταση στην επιτυχία των χορών της Αριστερης Πτέρυγας!

Για την όσο το δυνατό μεγαλύτερη επιτυχία των χορών δημιουργήθηκαν επιτροπές χορού στες δυο επαρχίες.

Για πληροφορίες τηλεφωνήστε:

Λ/κα 041-53583

Λ/σος 051-64738

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Δεν υπάρχει σταθερο καθεστωσ για τον Ιμπεριαλισμο

Η Μέση Ανατολη είναι σήμερα ένας μικρόκοσμος όπου έχουν συναπαντηθει όλες οι αντιφάσεις του καπιταλισμου κι όλα τα τραγικα προβλήματα του «Τρίτου κόσμου». Ολόκληρη η περιοχή βρίσκεται στις φλόγες. Δεν έχει μείνει έστω κι ένα σταθερο καθεστωσ για τους Ιμπεριαλιστες, που αντιμέτωποι με τη ζεστη ανάσα της εξελισσόμενης επανάστασης προσπαθουν μάταια να συγκρατήσουν τα πράγματα βυθιζόμενοι σε ολοένα και μεγαλυτερα και πιο επικίνδυνα γι' αυτους αδιέξοδα.

Ιραν-Ιρακ

Οι εκρηχτικες αντιφάσεις στην περιοχή φανερώνονται πιο παραστατικες στον συνεχιζόμενο άγριο πόλεμο Ιραν-Ιρακ. Για όσο καιρο ο πόλεμος αυτοs παρέμενε τοπικος οι Ιμπεριαλιστες ήταν ευχαριστημένοι να τον παρακολουθουν απο μακρια και να πλουτίζουν απο τις πωλήσεις όπλων. Εξ άλλου τα συμφέροντα τους εξυπηρετούνταν πολυ καλα απο την αποδυνάμωση και των δυο καθεστώτων ενω η κύρια τους επιδίωξη ήταν η ανατροπη του καθεστώτος Χομεϊνι που παρα τον αντικομμουνισμο του και τη συντριβη της επανάστασης προς όφελος των σκοτεινων μεσαιωνικων δυνάμεων των μουσουλάνων απειλούσε κι απειλει ακόμα τη σταθερότητα των Ισλαμικων καθεστώτων της περιοχης. (Σαουδικη Αραβια, Εμιράτα κ.ά.)

Απο τη στιγμή όμως που τα πλοία τους άρχισαν να βομβαρδίζονται - κι ενω η διάρυγα του Σουεζ γέμιζε νάρκες - άρχισαν να ανησυχουν πραγματικά. Οι βομβαρδισμοι Ιρανικων λιμανιων έσπρωξαν το καθεστωσ Χομεϊνι να απειλήσει με σταμάτημα της διακίνησης πετρελαίου απο την περιοχή και με τον βομβαρδισμο πλοίων με κατεύθυνση τη Σαουδικη Αραβια και το Κουβέϊτ. Η οργη των μουσουλάνων απο την χρηματοδότηση του Ιρακινου μετώπου απο μέρους των αντιδραστικων καθεστώτων της περιοχης κινδυνεύει να ξεπλώσει τον πόλεμο σ' ολόκληρη την περιοχή με ανυπολόγιστες συνέπειες για τους καπιταλιστές της Ευρώπης και της Αμερικης. Σε μια τέτοια περίπτωση οι Αμερικάνοι Ιμπεριαλιστες δεν θα είχαν καμια διέξοδο παρα να επέμβουν για να προστατέψουν τα ζωτικης σημασίας συμφέροντα τους στην περιοχή. Κι αυτο παρα το ότι τρέμουν τις αντιδράσεις των μαζων τους στυν μετα-Βιετναμικη εποχη.

Αλλα αυτοι που τρέμουν περισσότερο απο όλους μια άμεση στρατιωτικη Ιμπεριαλιστικη επέμβαση είναι τα ίδια τα καθεστώτα του Αραβικου Κόλλου λόγω των ανυπολόγιστων συνεπειων που θα είχε πάνω στους λαους τους που μισουν τους Ιμπεριαλιστες λόγω της πολιτικης τους στην περιοχή (Παλαιστίνη, Ισραήλ κ.κ.) Οι πρόσφατοι εμπρησμοι Αμερικανικων πρεσβειων στην περιοχή ήταν μια μικρη - και συχνά επαναλαμβανόμενη - υπενθύμιση της διάθεσης των Αραβικων μαζων απέναντι στους Ιμπεριαλιστες.

Λιβανος

Μια γεύση των συνεπειων απο μια άμεση επέμβαση είχαν, εξ άλλου, οι Αμερικάνοι Ιμπεριαλιστες κι οι σύμμαχοι τους στο Λιβανο απ' όπου τελικα είδαν κι έπαθαν να φύγουν.

Η αδυναμία ειρηνικης επί-

λυσης των προβλημάτων που έχουν συσσωρευτει στη Μέση Ανατολη μέσα σε καπιταλιστικα πλαίσια αποδεικνύεται ξανα και ξανα απο τις εμπειρίες αυτη της μικρης χώρας. Μετα απο δεκάδες «εκεχειρίες» «συμφωνίες» και «λύσεις» οι συγκρούσεις δεν σταμάτησαν ποτε κι η διχοτόμηση της χώρας ανάμεσα στη Συρία, το Ισραήλ και τις διάφορες θρησκευτικες ομάδες φαίνεται δύσκολο να αποφευχτει παρα την ουσιαστικη ισοπέδωση της χώρας.

Ισραήλ

Το Ισραήλ παραμένει φυσικα ο πιο ισχυρος σύμμαχος του Αμερικάνικου Ιμπεριαλισμου, ο αστυνομικος και τοποτηρητης των συμφερόντων του, όχι μόνο στην περιοχή αλλά και παγκόσμια (Υποστήριξη ρατσιστων Νοτίου Αφρικης και αντιδραστικων καθεστώτων στο Πακισταν, Χιλη, Σριλάνκα κ.κ.).

Η άμεση οικονομικη και πολεμικη ενίσχυση που πήρε το κράτος του Ισραήλ απο τους Αμερικάνους Ιμπεριαλιστες απο το 1948 έφτασε τα 26 δισ. δολάρια. Το 1983 έφτασε τα 2.5 δισ. αριθμος που αντιπροσώπευε το 30%! του συνόλου της Αμερικανικης βοήθειας σε 31 χώρες. Το Ινστιτούτο Μέσης Ανατολης έχει πρόσφατα υπολογίσει πως το «κόστος» του Ισραήλ για την Αμερικη είναι - αν ληφθουν υπόψη δωρεές, δάνεια, εισαγωγές κοκ - 10 δισ. δολ. το χρόνο ή 3,310 δολ. για κάθε Ισραηλίτη!!! (Περιοδικο Μίντολ Ηστ, Αύγουστος 84, αρ. 118).

Ακόμα, όμως, κι αυτοs ο σούπερ σύμμαχος του Ιμπεριαλισμου, το άλλοτε παντοδύναμο Ισραήλ, βυθίζεται με τη σειρά του στην κρίση και την αστάθεια παρόλη την Αμερικανικη βοήθεια.

Ο πληθωρισμος έφτασε τα 400% ενω μερικοι μελετητες αναμένουν να φτάσει τα 800% φέτος.

Το εξωτερικο χρέος ανέβηκε στα 21.6 δισ. δολάρια και οι τόκοι στα 800 εκατ. το χρόνο αριθμος ίσος με την άμεση χρηματικη Αμερικανικη βοήθεια του 1983. Αυτο είναι και το μεγαλυτερο κατα κεφαλη χρέος στον κόσμο.

Το 1/4 του προϋπολογισμου ξοδεύεται για εξοπλισμούς. Μόνο ο πόλεμος του Λιβάνου και ο εποικισμος της Δυτικης Οχθης κόστισαν 9 δισ. δολλ.

Τα τελευταία 4 χρόνια έγιναν 100 υποτιμήσεις του νομισματος.

Οι πραγματικοι μισθοι μειώθηκαν κατά 18.3% στους 6 μήνες μέχρι τον περασμένο Φεβράρη κι η ανεργία ανερχεται συνεχώς.

Η άλλοτε «εξημερωμένη» Ισραηλιτικη εργατικη τάξη απάντησε στα χτυπήματα του βιοτικου της επιπέδου με ένα κύμα απεργιων που δεν άφησε ανεπαφο κανένα τομέα της οικονομίας.

Στο μεταξύ φούντωσε το ειρηνιστικο κίνημα («Ειρήνη Τώρα»), ογκώθηκαν οι διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο και την κατοχη του Λιβάνου και οι αντιδράσεις διαπέρασαν ακόμα και το στρατο.

Είναι μέσα σ' αυτα τα πλαίσια που πρέπει να δούμε την μεγάλη πολιτικη κρίση που ξε-

λιτικης ζωής της χώρας. Στην προσπάθεια του το καθεστωσ να κατευνάσει τις μάζες καταδικάσε τον υπουργο εσωτερικων - που στο μεταξύ εγκατέλειψε τη χώρα - σε 10 χρόνια καταναγκαστικα έργα.

Στο Μαρόκκο προκηρύχτησαν μετα απο αλληπάλληλεs αναβολες γενικες εκλογες για τις 14 του Σεπτέβρη ενω το εξωτερικο χρέος, η μαζικη ανεργία κι η φτώχεια αποτελουν μόνιμη απειλη για κλιμάκωση της κοινωνικης αναταραχης.

Παρόμοιες αναταραχες γνώρισε στο πρόσφατο παρελθον κι η γειτονικη Αίγυπτος. Ας μη ξεχνούμε πως η καταπίεση της εργατικης τάξης, η φτώχεια κι η φιλο-ιμπεριαλιστικη πολιτικη του Σαντατ είχαν άμεση σχέση με τη δολοφονία του. Μέσα απο μια προσπάθεια αλλαγης χωρις προβλήματα έγιναν κι οι εκλογες του περασμένου Μάη οι οποίες όμως απέτυχαν να δώσουν το χρίσμα της δημοκρατικότητας στο καθεστωσ Μουμπάρακ. Σ' αυτες είχαν το δικαίωμα ψήφου 12 μόνο απο τα 26 εκατ. που το δικαιούνταν και ψήφισαν μόνο 43%. Στις εκλογες δεν έλειψε η τρομοκρατία και η βία. Αντιπρόσωποι των αντιπολιτευομένων κομμάτων εμποδίστηκαν απο το να ελέγξουν τη γνησιότητα των εκλογων ενω αριθμος ψηφοφόρων - συμπεριλαμβανομένου υποψηφιου του Σοσιαλιστικου Εργατικου Κόμματος - δολοφονήθηκαν τη μέρα των εκλογων, πράγμα που δείχνει πόσο λίγο μπορεί να εδραιωθεί η κοινοβουλευτικη δημοκρατία σ' αυτες τις χώρες.

Παλαιστίνιοι

Οι Παλαιστίνιοι, ο πιο ταιλαιωρημένος λαος της Μέσης Ανατολης κι ίσως ολόκληρου του κόσμου, έχουν ακόμα μεγάλο ρόλο να παίξουν στην επανάσταση στη Μέση Ανατολη.

Στο παρελθον η ηγεσία της Οργάνωσης για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης αμφιταλαντευόμενη ανάμεσα στην ατομικη τρομοκρατία και την διπλωματία και δεμένοι είτε με τα αστικα αντιδραστικα καθεστώτα της Ιορδανίας και της Σαουδικης Αραβίας είτε με τη Συριακη και Σοβιετικη γραφειοκρατία απέτυχαν να εκμεταλλευτούν τις επαναστατικες ευκαιρίες που δημιουργήθηκαν στην Ιορδανία και το Λιβανο και οδήγησαν την Παλαιστινιακη Επανάσταση στη μια ήττα μετα την άλλη. Έτσι σήμερα η

ΟΑΠ στερημένη απο οποιαδήποτε ένοπλη βάση στη Μέση Ανατολη παρουσιάζεται συντριμμένη και κατακερματισμένη με τους Παλαιστίνιους μαχητες και εργάτες διασπαρμένους σε διάφορες χώρες της περιοχης.

Η αναπόφευκτη άνοδος του εργατικου κινήματος κι οι επαναστατικες εξελιξεις σ' όλες

ανεξαιρέτα τις χώρες της Μέσης Ανατολης δεν μπορούν παρα να επαυλώσουν τις πληγες. Οι Παλαιστίνιοι θα ξεπεράσουν την απογοήτευση και την πίκρα της ήττας και θα βρεθουν ξανα στο προσκήνιο.

Οπλισμένοι με τις πλούσιες εμπειρίες δεκαετιων απο αγώνες μπορούν να παίξουν ένα πρωταγωνιστικο ρόλο στην επανάσταση.

Μόνο η εργατικη τάξη μπορεί να ενώσει ξανα τον Αραβικο κόσμο

Οι Ιμπεριαλιστες μέσα απο τη γνωστη πολιτικη τους έχουν διαιρέσει τον Αραβικο κόσμο στη βάση φτιαχτων συνόρων. Παραμένει όμως σ' ένα μεγάλο βαθμο ενωμένος στη βάση κοινης γλώσσας, κουλτούρας κι ιστορίας.

Παρόλες τις ατέλειωτες διακηρύξεις για Αραβικη ενότητα είναι αδύνατο να πετύχει οποιαδήποτε ενότητα στη βάση των φεουδαρχικων - καπιταλιστικων καθεστώτων. Στο παρελθον όλες οι προσπάθειες αυτου του είδους απότυχαν.

Οι προσπάθειες του Καντάφι να οργανώσει ομοσπονδίες της Λιβύης με την Αίγυπτο, το Σουδαν κι τη Τσαντ κατέρρεαν πάντα. Αυτη η τύχη αναμένει τις νέες προσπάθειες συνένωσης με το αντιδραστικο Μαρόκκο. Την ίδια τύχη είχε και η προσπάθεια συνένωσης Αιγύπτου - Συρίας όπως και Αλγερίας-Τυνησίας-Μαρόκκου.

Η ενότητα του Αραβικου Έθνους μπορεί να πετύχει μόνο με την κατάληψη της εξουσίας απο το προλεταριάτο σ' όλες τις χώρες της Μέσης Ανατολης. Αυτη θα είναι και η άμεση προοπτικη απο τη στιγμή που το προλεταριάτο θα βγει νικηφόρο σ' οποιαδήποτε σημαντικη χώρα της περιοχης και εφαρμόσει η εργατικη σοσιαλιστικη δημοκρατία.

Η λύση των εθνικων ζητημάτων στην περιοχή, ο τερματισμος των πολέμων, της καταστροφης και της πείνας βρίσκεται στη Σοσιαλιστικη ομοσπονδία της Μέσης ανατολης με αυτονομία για όλες τις μειονότητες. Μόνο μέσα σε μια τέτια Ομοσπονδία που θα περιλάμβανε και το Ισραήλ θα γινόταν κατορθωτη και η επιστροφη των Παλαιστινιων στη γη τους.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Ε.Μ.Ε. - Ε.Χ.Β.: Μπουχτίσαμε απο υποσχέσεις ΧΩΡΙΣ ΑΓΩΝΑ ΟΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΤΟΥΝ

Με ανακοίνωση της η ΣΕΚ στον καθημερινό τύπο αναφέρει ότι τα Συμβούλια των Μεταλλωρύχων Λ/σίας - Λ/κας, αποφάσισαν

«όπως αν μέχρι τις 10 Σεπτεμβρίου δεν σημειωθούν οποιεσδήποτε θετικές εξελίξεις πάνω στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στο συγκρότημα της ΕΜΕ θα τους καλέσουν να προβούν σε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας».

Επίσης εκφράζει την δυσαρέσκεια της, για το θέμα της επαγγελματικής αποκατάστασης των 340 περίπου υπαλλήλων από την ΕΜΕ που απολύθηκαν πρόσφατα γιατί μέχρι σήμερα δεν έγινε σχετική τίποτε το θετικό εκ μέρους των ιδιοκτητών και του διοικητικού συμβουλίου του συγκροτήματος.

Τα Συμβούλια της ΣΕΚ άρνησαν πολύ να εκφράσουν την δυσαρέσκεια του για την στάση της ΕΜΕ. Άρνησαν γιατί τα λάθη, τα οποία είχαν διαπράξει σε όλη την πορεία του αγώνα των εργατών των Ελληνικών Χημικών Βιομηχανιών ενάντια στις απολύσεις ήταν τεράστια και έρχονται σήμερα (ποτε δεν είναι αργά) να ανακινήσουν ξανά το θέμα.

Οι εργάτες στις ΕΧΒ είχαν προειδοποιήσει τις ηγεσίες των συντεχνιών της ΠΕΟ - ΣΕΚ ότι ο δρόμος ο οποίος ακολουθούσαν ήταν καθαρά αντιεργατικός, γιατί αποδέχονταν τις απολύσεις (δες προηγούμενα φύλλα Σ.Ε. Έκφρασης) και καλούσαν τις συντεχνίες τους σε δυναμικό αγώνα για να καταφέρουν να σταματήσουν τις απολύσεις. Οι συντεχνίες αφού μετα από την πίεση των εργατών σπρώχτηκαν για απεργία προς διεκδίκηση των μεροκαματιών τους στη συνέχεια με ένα καθαρά διασπαστικό τρόπο στη γενική συνέλευση παραμονή Πρωτομαγιάς έστειλαν τους εργάτες σε αναγκαστική άδεια χωρίς απολαβές που ισοδυναμούσε με απόλυση πράγμα που τελικά έγινε. Η Σ.Ε. είχε προτείνει στους εργάτες ένα πρόγραμμα αγώνα για την σωτηρία της Εταιρείας και των δουλειών τους. Το πρόγραμμα προνοούσε σχηματισμό επιτροπής για διαλεύκανση του σκανδάλου στις ΕΧΒ, και αγώνα ενάντια στις απολύσεις.

Υιοθετήθηκε από τους εργάτες αλλά οι συντεχνίες είχαν πάρει τις δικές τους αποφάσεις, που συμφωνούσαν με τις αποφάσεις της εργοδοσίας σπρώχνοντας τον αγώνα των εργατών στη ήττα.

Όμως όπως γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο της Σ.Ε. (αρ. 141) «οι εργάτες δεν μαθαίνουν μόνο μέσα από τις νίκες τους. Αντλούν πολύτιμα διδάγματα και μέσα από τις ήττες τους».

Έτσι είδαμε μετά από τις απολύσεις και στα κεντρικά γραφεία της ΕΜΕ να ξεπετάγεται μια επιτροπή πρωτοβουλίας που σκοπό είχε να ενώσει όλους τους εργάτες απολυμένους και μη για ένα κοινό αγώνα.

Αφτη η επιτροπή δεν κατάφερε ποτε να λειτουργήσει. Γιατί όπως μας ανέφεραν εργάτες οι συντεχνίες δεν δέχονται αφτη την επιτροπή με το τρόπο που σκέφτεται να δουλέψει και έτσι

την «κατέλωσαν» για να προωθήσουν τα προβλήματα των εργαζομένων της ΕΜΕ με τον δικό τους τρόπο, τον τρόπο της συζήτησεως στα γραφεία και με τον τρόπο των υποσχέσεων.

Η ανακοίνωση της ΣΕΚ μας δείχνει για μια ακόμη φορά ότι η εργοδοσία, οι κεφαλαιοκράτες τα αφεντικά δεν καταλαβαίνουν αφτη την γλώσσα, των γραφείων παρα μόνο κοροϊδεύουν την εργατική τάξη με την κωλυσιεργία τους.

Αφτο το οποίο καταλαβαίνουν οι καπιταλιστές είναι την γλώσσα του εργατικού κινήματος. Την γλώσσα της πάλης, του αγώνα. Αφτο τον αγώνα πρέπει να το βάλουν μπροστά ΟΛΟΙ οι εργαζόμενοι στην ΕΜΕ που να στηρίζεται πάνω σε ένα σωστό πρόγραμμα πάλης και να ενώνει όλους τους εργαζόμενους. Το είπαμε ξανά και ξανά θα το επαναλάβουμε, ότι η δύναμη στα συνδικάτα δεν είναι οι ηγεσίες μόνο, αλλά ο συνειδητοποιημένος εργάτης που είναι οργανωμένος μέσα στη συντεχνία. Γι' αφτο οι εργάτες μέλη των συντεχνιών πρέπει να προτείνουν στις ηγεσίες τους και να τις σπρώξουν πάνω στο πρόγραμμα που θα περιλαμβάνει.

α) Κρατικοποίηση της ΕΜΕ κάτω απο εργατικό έλεγχο.

Η κρατικοποίηση του συγκροτήματος της ΕΜΕ κάτω απο την διαχείριση και τον έλεγχο των εργαζομένων είναι η μόνη αποτελεσματική διέξοδος. Οι ιδιώτες, η Αρχιεπισκοπή και η διοίκηση της ΕΜΕ το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι το κέρδος τους και η άφηση των κεφαλαίων τους. Δεν τους νοιάζει καθόλου ούτε η αναγκαιότητα του εργασιασίου των λιπασμάτων ούτε το γενικότερο κοινωνικό σύνολο, αλλά ούτε και η τύχη των εργαζομένων από το κλείσιμο και τις απολύσεις.

Αφτα όλα εξαφανίζονται μπροστα στα οικονομικά τους συμφέροντα γιαφτο και παράλληλα ζητούν δάνεια και οικονομική βοήθεια από την Κυβέρνηση.

Με την κρατικοποίηση θα μπορούσε να μπει πάνω σε μια οργανωμένη βάση ο έλεγχος της παραγωγής και των κερδων πράγμα που θα μειώσει τα έξοδα και θα μεγαλώσει τα έσοδα της εταιρείας. Θα εξαλειφθούν οι γραφειοκρατικές σπατάλες και θα παταχθε οποιαδήποτε διαφθορά και κομπίνες.

Η κρατικοποίηση απο μόνη της δεν λυει το πρόβλημα. Χρειάζεται και η ταφτόχρονη συμμετοχή και ο έλεγχος απο τους άμεσα ενδιαφερόμενους που είναι οι εργαζόμενοι. Για την αποφυγή γραφειοκρατικοποίησης είναι ανάγκη η διοίκηση του συγκροτήματος να περάσει στους αντιπροσώπους των εργατών που μαζί με τα συνδικάτα τους θα μπορέσουν να διοικήσουν με επιτυχία ολόκληρο το συγκρότημα.

β) Για να μπορέσει να πετύχει αφτη η προσπάθεια πρέπει όλοι οι εργαζόμενοι να εκλέξουν μια ΕΠΙΤΡΟΠΗ που να μπορέσει να πάρει το βάρος της προσπάθειας για να συζητήσει με τις συντεχνίες το πρόγραμμα πάλης και αγώνα, κί-

ριος άξονας αυτού του αγώνα πρέπει να είναι η ενότητα των εργαζομένων που αφτη θα προσέλθει με το αίτημα για ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ στο υφιστάμενο προσωπικό.

Παράλληλα σε όλες τις φάσεις του αγώνα η επιτροπή πρέπει να στηρίζεται πάνω σε υγιείς δημοκρατικές διαδικασίες που σημαίνει τις αποφάσεις για τον παραπέρα χειρισμό θα τις παίρνουν αποκλειστικά και μόνο οι συνελεύσεις ΟΛΩΝ των εργαζομένων.

Η συνεργασία των συντεχνιών με την επιτροπή είναι πρώτη στο καθήκον γιατί ο αγώνας θα είναι δύσκολος. Χωρίς την δύναμη του οργανωμένου εργατικού κινήματος θα μπορέσουν τα κατεστημένα της Κυβέρνησης, της ΕΜΕ, της Αρχιεπισκοπής, στις πρώτες συγκρούσεις να διαλύσουν και να τσακίσουν όλες τις προσπάθειες του αγώνα μας.

γ) μέσα απο αφτες τις συνθήκες είναι φυσιολογικό στις συνελεύσεις να μην μπορούν

να συμμετάσχουν ενεργά όλοι οι εργαζόμενοι για οποιοδήποτε λόγο. Γι' αφτο είναι αναγκαίο σε κάθε τομέα του συγκροτήματος να υπάρχουν αντιπρόσωποι των εργατών, έτσι ώστε να ενημερώνουν συνεχώς τους εργάτες και να λαμβάνονται οι αποφάσεις ακόμα και στον κάθε χώρο δουλειας ξεχωριστά.

δ) Λιγότερες ώρες δουλειας με το ίδιο μεροκάματο.

Οι συντεχνίες ζήτησαν την επαγγελματική αποκατάσταση των 340 περίπου απολυθέντων. Μέχρι σήμερα η εταιρεία δεν απάντησε και ούτε θα απαντήσει, γιατί μπλεγμένη μέσα στα σκάνδαλα και τις ασταθαιίες της, στες προσπάθειες της για συνεργασία με ξένους για εκποίηση των ΕΧΒ, για την διαφύλαξη των κερδων της απο τα άλλα συγκροτήματα της δεν δείχνει καμια διάθεση να τακτοποιήσει τους απολυθέντες.

Μόνο κάτω απο συνθήκες λιγότερων ωρών δουλειας

με το ίδιο μεροκάματο θα δημιουργηθούν θέσεις για όλους τους απολυμένους σε όλο το συγκρότημα της ΕΜΕ.

Αυτη θα έπρεπε να ήταν η κατεύθυνση στην οποία οι συντεχνίες έπρεπε να σπρώξουν τους εργατοϋπάλληλους της ΕΜΕ, και όχι αυτη της ηττοπάθειας και της παθητικής αποδοχής.

Μόνο έτσι θα ήταν σίγουρο πως θα γινόταν η έρευνα και θα τιμωρούνταν οι υπεύθυνοι, μόνο έτσι η εργοδοσία θα έμενε μετώρη και αδύναμη να αντιδράσει με οποιοδήποτε τρόπο.

Η ιστορία του Παγκόσμιου εργατικού κινήματος καθώς και οι εμπειρίες και τα συμπεράσματα απο τους αγώνες του Κυπριακού Εργατικού κινήματος μας δείχνουν ότι οι καπιταλιστές δεν καταλαβαίνουν απο λογική και συναισθήματα. Καταλαβαίνουν ΜΟΝΟΝ όταν έχουν να αντιμετωπίσουν ένα αποφασιστικό, ρωμαλέο, ενωμένο εργατικό κίνημα.

Αχιλλέας Αχιλλέως

ΦΟΡΟΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ Κερδίσθηκε το μίνιμουμ

Καταρχή συμφωνία για μείωση των βαρών απο τον Φόρο Εισοδήματος επιτεύχθηκε στες 22 Αυγούστου 84 στη σύσκεψη αρμόδιας Υπουργικής Επιτροπής και αντιπροσώπων των συνδικαλιστικών οργανώσεων ΠΕΟ - ΣΕΚ - ΠΑΣΥΔΥ.

Η συμφωνηθείσα μείωση των βαρων που είναι £5.5 εκατομμύρια, θα κατανεμηθει σε δυο χρόνια το 1985-86 και επηρεάζει εργατοϋπάλληλους που έχουν εισόδημα μέχρι £8.000 το χρόνο.

Οι διαπραγματεύσεις για το φόρο εισοδήματος μεταξύ Κυβέρνησης και Συντεχνιών είχε ξεκινήσει απο το 1982 μετα απο πρόταση των συντεχνιών για αναθεώρηση της υφιστάμενης φορολογίας.

Μέσα στο διάστημα των δυο χρόνων η Κυβέρνηση όχι μόνο είχε την διάθεση για ελάφρυνση απο τα βάρη αλλά ακόμα ζητούσε και αύξηση των εσόδων της απο τη φορολογία κατα 11 εκατ. λίρες.

Μέσα σ' αυτη τη φιλοσοφία προσέγγισης των προτάσεων ακολούθησε μια τακτική κωλυσιεργίας και υποσχέσεων και μετάθετε την ημερομηνία συζήτησης όλο και πιο μακρυσά.

Μετα απο δυο ολόκληρα χρόνια στες 4 Ιούνη το 84 οι συντεχνίες αποφάσισαν να κινηθούν δυναμικά καλώντας 2ώρη στάση εργασίας για να πιεστεί η κυβέρνηση να εγκαταλείψει την κωλυσιεργία.

Μέσα απο αυτη την κινητοποίηση ήταν που η Κυβέρνηση άρχισε να βλέπει με άλλο φάκο την προσέγγιση του θέματος. Γιατι ακριβώς με την κινητοποίηση τον Ιούνη η εργατική τάξη έδειξε έστω σε μια μικρή δόση την δύναμη της, και ότι δεν είναι διαθετημένη να δεκτη στη ράχη της τα βάρη των ελλειμμάτων της Κυβέρνησης.

Μόνο κάτω απο την απειλή του εργατικού κινήματος η κυβέρνηση κάθισε στο τραπέζι για σοβαρές διαπραγματεύσεις.

Όσον αφορά την καταρχή συμφωνία μπορούμε να πούμε ότι αποτελεί μια μικρη νίκη για το εργατικό κίνημα. Όμως αυτη η συμφωνία δεν ήταν το μάζιμουμ που μπορούσαμε να πετύχουμε.

Υπάρχει πραγματικά μια ελάφρυνση των βαρων στους χαμηλά αμειβόμενους (μέχρι £3.000 το χρόνο) αλλά αυτα τα ποσα σε πραγματικούς αριθμούς δεν αποτελούν παρα ψυχούλα. Γιατι τα πιο σοβαρα αιτήματα τα οποία πραγματικά θα λιγότευαν τα βάρη, οι ηγεσίες των συντεχνιών προτίμησαν να τα αφήσουν πίσω λόγω των ελλειμμάτων της Κυβέρνησης.

Αυτα τα αιτήματα όπως η τιμαριθμοποίηση των συντελεστων ήταν που θα μπορούσαν να αντισταθμίσουν ικανοποιητικά την αύξηση του πληθωρισμου.

Οι £25 ελάφρυνση λόγω πληθωρισμου το 85 και οι £50 το 86 δεν φτάνουν για να καλύψουν το κενό, γιατί οι συντελεστες παραμένουν οι ίδιοι και έτσι οι ελαφρύνσεις θα εξανεμίζονται.

Απο την άλλη το συντεχνιακό αίτημα της αναδρομικής ισχύος απο 1.1.83 η Κυβέρνηση δεν το δέκτηκε. Έτσι η εργατική τάξη πλήρωσε και θα πληρώνει το φόρο εισοδήματος με τους παλιούς συντελεστες το 83 και 84 χάνοντας άδικα αρκετα λεφτα. Η Κυβέρνηση ήξερε το παιγνίδι της. Με την κωλυσιεργία που ακολουθούσε καταλά-

βαινε ότι θα ήταν δύσκολο οι ηγεσίες των συντεχνιών να αποφασίσουν να κινηθούν δυναμικά για αυτα τα αιτήματα.

Το ήξερε γι' αυτο έπαιξε έξυπνα το ρόλο της. Κατέλειξε σε συμφωνία πάνω στο μίνιμουμ που θα μπορούσε να προσφέρει.

Ενώ η εργατική τάξη έδειξε ότι έχει την δύναμη να διεκδικήσει τα δικαιώματα της με δυναμικά μέτρα πίεσης. Μέσα απο αυτη την δύναμη είδαμε ακόμα να πετυχαίνει η συμφωνία όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων πάνω σε κοινή φόρμουλα, παρα την διάσταση απόψεων που υπήρχε προηγούμενων ανάμεσα στις συντεχνίες των οργανώσεων.

Πετύχαμε το μίνιμουμ και είναι μίνιμουμ γιατί αλλου η κυβέρνηση δεν έχει καμια διάθεση να χάσει τόσο εύκολα £5.5 εκ. και αυτο το γνωρίζει κάθε εργάτης. Κάθε λίρα και γρόσι που χάνει η Κυβέρνηση θα τα πάρει πίσω ξανά και διπλάσια, και πως θα το κάνει μας το δείχνει κάθε μέρα. Η Κυβέρνηση αυτα που χάνει δεν θα τα πάρει από τους κεφαλαιοκράτες που την στηρίζουν γιατί αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα τους αλλά απο τους εργάτες. Θα τα πάρει με την μορφή των φόρων που ετοιμάζεται να βάλει στα είδη πλατείας κατανάλωσης, στες επιθέσεις που ετοιμάζει και η ίδια και τα αφεντικά ενάντια στα μεροκάματα και των τιμάρθιμο. Κάθε γρόσι που χάνει την κάνουν ακόμα πιο σκληρη στην πολιτική της απέναντι στους εργαζόμενους.

Η εργατική τάξη πέτυχε μια μικρη νίκη με την συμφωνία. Κατάλαβε ότι μπροστα στο ενιαίο συνδικαλιστικό κίνημα δεν μπορεί καμια δύναμη να αντισταθει. Πρέπει όμως να είναι προετοιμασμένη για τις επιθέσεις των αστων μέσα στην κρίση του συστήματος που όλο και βαθαίνει. Αχιλλέας Αχιλλέως

Ανθρακωρύχοι - Λιμενεργάτες απειλούν να συντρίψουν τη Θάτσερ

Η Βρετανία σήμερα υποφέρει από δυο μεγάλες συμφορές. Την οικονομική κρίση και το Θατσιερισμό. Σ' αφα τα πλαισία ολοκληρώθηκε η καταστροφή στο 1/5 της βιομηχανίας στη χώρα. Εκείνο που σήμερα αποτρέπει τη γιγάντια οικονομική καταστροφή στην Βρετανία είναι το πετρέλαιο στη βόρεια θάλασσα. Φέτος κιόλας έχει μειωθεί η παραγωγή. Δεν υπάρχουν περιθώρια πια για παραχωρήσεις στους εργάτες, απ' τους αστούς, όπως γινόταν την περίοδο της άνησης. Σήμερα οι καπιταλιστές λεηλατούν βάνουσα ότι έχουν κερδίσει οι εργάτες στις προηγούμενες δεκαετίες.

Η Θάτσερ διάλεξε τους μεταλλωρύχους για ν' αρχίσει την κατα μέτωπο επίθεση της ενάντια στη βρετανική εργατική τάξη. Σκέφτηκε ότι η συντριβή του πιο μαχητικού κόμματος της θ' άνοιγε το δρόμο στη διάλυση όλων των εργατικών ενώσεων. Στη συνέχεια θάταν εύκολο να στήσει στα πόδια της την καπιταλιστική οικονομία και να αφήσει τα κέρδη του κεφαλαίου, αφού η βάση της θάταν οι εξαθλιωμένες, πεινασμένες και ανοργάνωτες εργατικές μάζες.

Το ίδιο προσεχτικά, όπως προετοίμασε τον πόλεμο στα Φάκλαντς προετοίμασε τον πόλεμο και στο εσωτερικό στα βιομηχανικά Φάκλαντς. Μάζεψε τεράστιες ποσότητες από κάρβουνο και πετρέλαιο. Ενοποίησε την αστυνομία σε εθνική βάση, την στρατιωτικοποίησε, τους έδωσε λεφτά. Έφτιαξε το πολεμικό της επίτελειο και τριβώντας τα χέρια με ικανοποίηση έδωσε το σύνθημα για τη μάχη. Η απειλή για κλείσιμο των ορυχείων ανάγκασε τους ανθρακωρύχους να απεργήσουν. Υπολόγιζε να τους τσακίσει σε κανένα μήνα.

Αλλά υπολόγιζε χωρίς το ξενοδόχο. Η αποφασιστικότητα και μαχητικότητα των ανθρακωρύχων ανάρτησαν τα σχέδια της. Η απεργία και η εξέλιξη της μετατρέπονται σταθερά σε Βατερλώ της Θάτσερ και της αστικής τάξης.

Για 27 τώρα βδομάδες, ο «εσωτερικός ταξικός έχθρος» κρατά γερά τες θέσεις του στο ταξικό του κάστρο. Οι άγριες επιθέσεις της αστυνομίας δεν τους λύγισαν. 2 νεκροί απέρχοι, εκατοντάδες τραυματίες, πάνω από 4.000 συλλήψεις, πάνω από 5.000 μηνύσεις αρκετοί ανθρακωρύχοι στις φυλακές, οι απέρχοι έχουν χάσει 4-5 χιλιάδες λίρες ο καθένας, πολλοί έχασαν το αυτοκίνητο, την τηλεόραση, το σπίτι τους που χρωστούσαν. Αποτέλεσμα σήμερα, απεργούν πάνω από 120.000 ανθρακωρύχοι. Μαζί τους αγωνίζονται οι γυναίκες και τα παιδιά τους. Η αντίσταση των απεργών ενάντια στην αστική τάξη, οδήγησε μεγάλες μάζες της εργατικής τάξης στην ενεργητική συμπαράσταση στην οποία αναμείχθηκαν ακόμα και τα υπαλληλικά στρώματα. Λεφτά, τρόφιμα και ρουχισμό μαζεύονται σε τεράστιες ποσότητες κάθε βδομάδα για τις ανάγκες των απεργών. Πέρα απ' αφο τη τεράστια δύναμη που βρίσκεται στα χέρια των εργατικών ενώσεων άρχισε να δίνει τους πρώτους καρπούς. Έχουν ξεσπάσει απεργίες συμπαράστασης, όπως αφτες των ταχυδρομικών και των σιδηροδρομικών. Η νέα απεργία των Λιμενεργατών αποτελεί το πιο σημαντικό γεγονός από την έναρξη της απεργίας το Μάρτη.

Η συμπαράσταση δεν περιορίστηκε μονάχα σε εθνικό επίπεδο. Η διεθνής ομοσπονδία ανθρακα αποφάσισε υποστηρίζοντας την απεργία να μη σταλεί ούτε γραμμάριο ανθρακα στην Βρετανία.

Ο μοναδικός στο κόσμο απεργοσπάτης φάνηκε η πολωνική κυβέρνηση που έστειλε φορτία στην Βρετανία. Η Αλληλεγγυή από την παρανομία έστειλε μήνυμα συμπαράστασης στους βρετανούς ανθρακωρύχους.

Το πιο σημαντικό όμως απ' όλα στην απεργία είναι οι νέοι εργάτες που είναι και η πλειοψηφία. Μπαινοντας μπροστα στη μάχη μαθαίνουν πάνω στο πετσι τους τι σημαίνει σκληρή αποφασιστική και μαχητική ταξική πάλη. Αντλούν σοβαρά διδάγματα. Αντιλαμβάνονται ότι μόνο ο σοσιαλισμός θα λύσει τα προβλήματα της κοινωνίας. Κι όλα αυτά εκεί που η πλειοψηφία δεν είχε ποτε αναμείχθει στον συνδικαλισμό και την πολιτική

Τα αποθέματα σε ανθρακα και πετρέλαιο έχουν μειωθεί δραστικά. Έτσι αν η απεργία συνεχιστεί και το φθινόπωρο τότε θα πρέπει να ετοιμάσουμε επικτήδειους λόγους για τη Θάτσερ.

Η λειτουργία των μονάδων παραγωγής ενέργειας είναι ήδη προβληματική. Έτσι σίγουρα τον Οχτώβρη, Νιόβρη και Δεκέμβρη δεν είναι σίγουρο αν θα μπορούν να λειτουργήσουν έστω και μερικά.

Έτσι δημιουργείται το ενδεχόμενο να πάρει η κυβέρνηση έχταχτα μέτρα. Αφο σημαίνει χρησιμοποίηση του στρατού για το ανέβασμα στην επιφάνεια και τη μεταφορά τους στη συνέχεια των 22 εκατομ. τόννων κάρβουνου που υπάρχουν στα ορυχεία. Κάτι τέτοιο όμως θα εξαγριωνε κυριολεκτικά όχι μόνο τους ανθρακωρύχους με την εργατική τάξη στο σύνολο της. Το μέλλον του Θατσιερισμού και της αστικής τάξης σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο θάταν πολύ σκοτεινό.

Οι Λιμενεργάτες που άρχισαν να υλοποιούν τη προοπτική της δέφτερης γραμμής μάχης σ' αφα τη σύγκρουση, αποφάσισαν γενική απεργία υποστηρίζοντας την απεργία των ανθρακωρύχων. Η ίδια απεργία που ξεσπασε πριν ένα μήνα περίπου και κράτησε 11 μέρες παράλυσε τα 3/4 του εμπορίου και εμπόδισε τη διακίνηση επιβατών.

Το αρνητικό σ' αφα την απεργία είναι ότι οι ηγέτες των 35.000 λιμενεργατών αποφάσισαν την απεργία και απλα διάταξαν τους εργάτες ν' απεργήσουν, αντι μέσα απο συνελεύσεις να συζητήσουν, να εξηγήσουν και μέσα απο ψηφοφορίες ν' αποφασίσουν, γι' αφα.

Αν ακολουθώταν αυτή η διαδικασία δε θα υπήρχε ίσως ούτε ένας λιμενεργάτης που να μην απεργούσε. Ακόμα και έτσι όμως, μέχρι τις 27/8 απο τα 78 λιμάνια της χώρας μονάχα 12 δεν απεργούσαν. Παράλληλα προσχώρησε στη απεργία και το Σαουθάμπτον όπου το λιμάνι του έχει αποφασιστική σημασία στο εμπόριο της χώρας. Σε δυο άλλα λιμάνια που αρνούταν να απεργήσουν οι λιμενεργάτες τες προηγούμενες μέρες, οι διαθέσεις άλλαξαν μετα απο επεμβάσεις συναδέλφων και σήμερα πρωτοστατούν στην απεργία.

Η απεργία κλιμακώνεται συνέχεια και οι συζητήσεις που γίνονται δεν έχουν άλλο αποτέλεσμα απο την προχώρηση στην απεργία και άλλων ομάδων λιμενεργατών. Αν απεργία συνεχίσει το 75% του εμπορίου θα νεκρωθεί. Οι συνέπειες πάναι ανυπολόγιστες.

Παρα τη μαχητικότητα την αποφασιστικότητα και την αποτελεσματικότητα των απεργών, η ηγεσία του Κογκρέσου παρουσιάζεται δισταχτική και έχει τη τάση να σπρώχνει την απεργία στην ήττα με στόχο κάποιο αβεβαιο συμβιβασμό. Αυτό συμβαίνει γιατί μένει πιστη στη ρεφορμιστική της αντίληψη επειδή τρομάζει στην ιδέα της

ταξικής σύγκρουσης, δεν εμπιστεύεται τους εργάτες που την ανάδixαν και διστάζει να χρησιμοποιήσει τη δύναμη που έχει στα χέρια της για να δώσει ένα συντριπτικό χτύπημα στους αστούς.

Η Μαρξιστική Τάση του εργατικού Κόμματος (Μιλίταντ) ήταν όλη αυτή την περίοδο δίπλα στον αγώνα των ανθρακωρύχων. Πρώτοι αυτοί έβαλαν το ζήτημα για σταθερή οικονομική ενίσχυση των απεργών, μέσα στο εργατικό κόμμα. Η ανταπόκριση της βάσης υποχρέωσε το κόμμα να σταθεροποιήσει μια τέτοια βοήθεια

Παράλληλα με την ηγετική θέση που κέρδισε στην αριστερή συμμαχία ΜΠΛΟΚ μέσα στο Συνδικαλιστικό κίνημα πιέζει το Κογκρέσο για μια δυναμική υποστήριξη, περιλαμβανομένης της γενικής απεργίας.

Το ΜΠΛΟΚ ετοιμάζει ένα ισχυρο λόμπυ στο συνέδριο του Κογκρέσου που ξεκινά αρχές του Σεπτέβρη. Το συνέδριο αντιμετωπίζει την πιο σημαντική

διάσπαση μεταξύ αριστερας - δεξιας απο το 1920, λόγω της προδοτικής στάσης της ηγεσίας απέναντι στους απεργιακούς αγώνες. Η Κυβέρνηση της Θάτσερ θα μπορούσε να ανατραπει μέσα στο Χειμώνα. Το εργατικό κόμμα είναι κιόλας 4% πιο μπροστα απ' τους ττόρυδες που χάνουν συνέχεια έδαφος. Θα μπορούσαν να κερδίσουν τες εκλογες οι Εργατικοί με μεγάλη διαφορά και να σχηματίσουν κυβέρνηση όπως στη Ελλάδα και Ισπανία, Νέα Ζηλανδία κλπ.

Μια τέτοια κυβέρνηση δεν θα μπορέσει εύκολα όπως παλιότερα να ξεπουλήσει την εργατική τάξη που έχει μάθει πολλά απο τις πρόσφατες εμπειρίες της.

Όποια κατάληξη και να χει η απεργία των ανθρακωρύχων ένα είναι βέβαιο. Έχει ανοίξει νέους ορίζοντες. Έχει φανερώσει την τεράστια δύναμη της εργατικής τάξης και την αδυναμία της ηγεσίας της. Στα επόμενα λίγα χρόνια το Εργατικό κόμμα και τα Συνδικάτα θα εξοπλιστούν με μια νέα Μαρξιστική ηγεσία και θα συντρίψουν μια για πάντα τον καπιταλισμό.

Γιώργος Ζαφρός

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Με σημερινή ανακοίνωση της (31.8.84) η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ) καταδικάζει την παράνομη και αντι συνταγματική σύλληψη και εκτόπιση του Μουσσα, και υποστηρίζει τον αγώνα για την απελευθέρωση του.

Την στάση της Κυπριακής κυβέρνησης καταγγέλλει σήμερα και η ΠΕΟ, μέσα απο επιστολή την οποία απέστειλε ο Γ.Γ. της ΠΕΟ Αντρέας Ζιαρτίδης στον Υπουργό Εσωτερικών και Άμυνας και στην οποία ζητά εξηγήσεις γενικά για τη στάση της Κυπριακής Κυβέρνησης απέναντι στους Τ/Κ που ζουν στο Νότο.

Χαιρετίζουμε τις ανακοινώσεις των δυο συνδικαλιστικών οργανώσεων, οι οποίες δίνουν στο θέμα τις διαστάσεις που του αρμόζουν: το θέμα αφορά την εργατική τάξη στο σύνολο της αφού ο Μουσσα αγωνιζόταν για τα συμφέροντα της, για το σοσιαλισμό. Παράλληλα χαιρετίζουμε την απόφαση του βουλευτή Γ. Ομήρου να βάλει ερώτηση στη Βουλή πάνω στο θέμα.

Η υπόθεση του Μουσσα πρέπει να κρατηθεί ανοικτή και οι πιέσεις να συνεχιστούν μέχρι να δικαστούν οι ένοχοι και να ελευθερωθεί ο Μουσα Ονούρ.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση
Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500